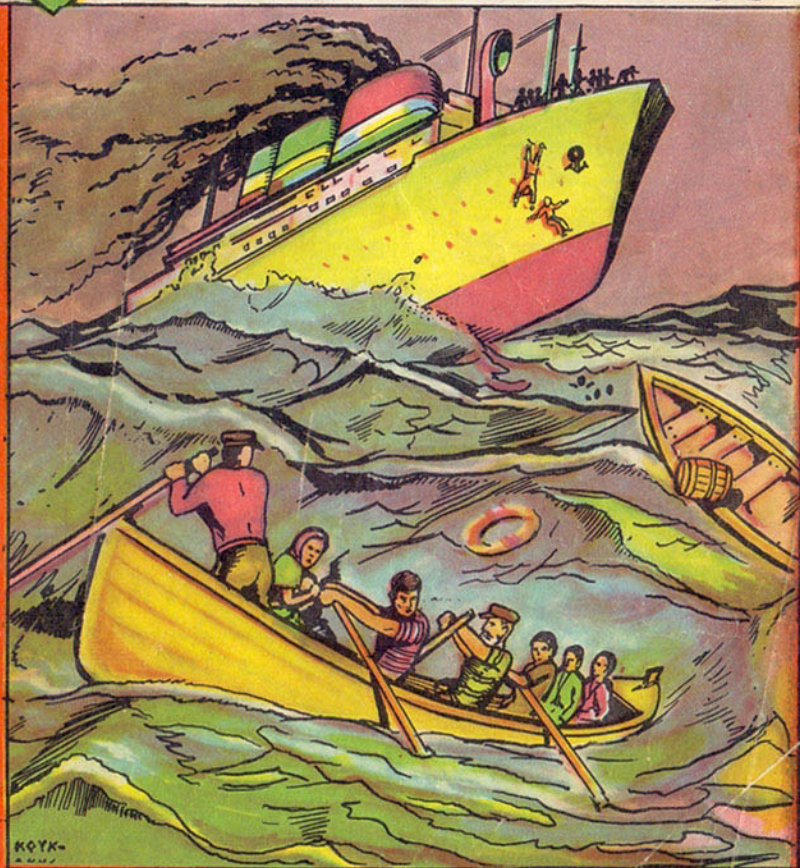

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
50

ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κατά τὰ μεσάνυχτα τὸ τεράστιο σκάφος κτυπάει μὲ ἔρμη καὶ σπάζει στ' ἀφιλέξενα βράχια ἐνδὲς ξερωνησιῶν. Ἀρχίζει νὰ βουλιάζη. . .

ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ

ΔΥΝΑΜΙΤΕΣ
ΣΤΗ ΓΕΦΥΡΑ.

Ὁ ἀρχιγκάνγκστερ Τόμ κρατάει ἐκθιαστικά στὴν ὑπηρεσία του τὸν Γκαούρ. Ὅμως καμμιὰ ἐμπιστοσύνη δὲν τοῦ ἔχει..

Τὸ ἀντίθετο: μεγάλη ἐμπιστοσύνη δείχνει στὸν μικροσκοπικὸ καὶ τέτραπέρατο μαῦρο νᾶνο: τὸν Ποκοπικό!...

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Ε. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ὡσπου τέλος, φθάνει κάποτε ὁ καιρὸς ποὺ ὁ μελαψὸς γίγαντας πρέπει νὰ πάρῃ τὸ «θάπτισμα τοῦ πυρός», ποὺ λένε. Πρέπει νὰ «δοκιμαستῇ»! Νὰ κάνῃ, δηλαδή, γιὰ λογαριασμὸ τῆς συμμορίας, μιὰ «Μεγάλῃ Δουλειά».

Καὶ ὁ κακοῦργος Τόμ, ἔνα

θράδου, τὸν διατάζει:

— "Ε, Γκαούρ!... Αὔριο τὰ μεσάνυχτα θὰ πᾶς νὰ θάλῃς δυναμίτες στὴ μεγάλη σιδερένια γέφυρα... "Ετσι, ἡ ἀμαξοστοιχία πού θὰ περάσῃ, θὰ τιναχτῇ στὸν ἀέρα. Κ' ὅστε ρα: ἀτμομηχανὴ καὶ βαγόνια θὰ γκρεμοτσακιστοῦν στὸ θάλαστρο!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τολμάει νὰ ρωτήσῃ:

— Θὰ θρίσκωνται καὶ ἄνθρωποι μέσα σ' αὐτὰ τὰ βαγόνια;

— Καὶ βέβαια! Χά, χά, χά! "Αδειο λὲς νὰ ταξιδεύῃ τὸ τραῖνο;

— Μὰ τότε δὲν θὰ σκοτωθοῦνε κι αὐτοί;

— Θὰ σκοτωθοῦνε...

— Γιατί; Ξαναρωτᾶει ὁ Γκαούρ. Γιατί πρέπει νὰ τιμωρηθοῦν μὲ τέτοιο φρικτὸ θάνατο; Τί μεγάλο κακὸ ἔχουν κάνει;

— Τίποτα! "Αλλὰ κ' ἐμεῖς πρέπει νὰ κάνουμε τὴ δουλειά μας!...

Ὁ Ποκοπικό, πού ξέρεي καλύτερα τὴν ὑπόθεσι, ἐξηγεῖ στὸν καλοκάγαθο Ἑλληνα:

— Ἀδερφέ μου, Γκαουράκο, εἶσαι «ἀνεπὶδηχτος» μαθησεως! Δικοί μας, μωρέ, εἶναι οἱ ἐπιβάτες γιὰ νὰ τοὺς τσιγγουνευτοῦμε; "Ασε νὰ δουλέψῃ λιγούλακι κι ὁ... μπαρμπα Χάρως!... "Εχω κανα μῆνα νὰ... σφάζω καὶ θᾶξῃ μουδιὰσθ ὁ φουκαράς!

Ὁ Γκαούρ δὲν προσέχει τὸν ἀνόητο νᾶνο. Καὶ ξαναρωτᾶει τὸν ἀρχιγκάνγκστερ:

— Γιατί λοιπὸν θέλεις νὰ κάνουμε αὐτὸ τὸ μεγάλο κακὸ σὲ ἄθώους ἀνθρώπους;

Ὁ Τόμ, τοῦ ἀποκρίνεται ἀνάλητος:

— Γιατί τὸ τραῖνο αὐτὸ μεταφέρει μιὰ μεγάλη χρηματαποστολὴ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς!...

»Μόλις — μὲ τὸ καλὸ — γίνῃ τὸ... κακὸ, θὰ κατέβῃς στὸ γκρεμό. Θὰ ψάξῃς ἀνάμεσα στὰ συντρίμια τῶν βαγονιδίων. Στὰ κομματιασμένα πτώματα!... Καὶ θὰ πάρῃς ὅσα περισσότερα χρήματα μπορῇς!.. Θὰ τὰ κουβαλήσῃς στὸ αὐτοκίνητό μας πού θὰ σὲ περιμένῃ κάπου ἐκεῖ κοντά. Τέλος θὰ μὴ κ' ἐσὺ μέσῃ καὶ θὰ ξαναγυρίσῃς ἐδῶ. Σύμφωναι λοιπόν;

Ὁ γιγαντόσωμος Ἑλληνας ἀργεῖ ν' ἀποκριθῇ. Καὶ ὁ Τόμ μουρμουρίζει σὰ ν' ἄκουσε ἀπὸ τὰ χεῖλια του τὸ «ναί».

— Ἐν τάξει!...

Καὶ προσθέτει σὲ τόνον ἀπειλητικό:

— Μόνο πρόσεξε καλά: Μὴ ξανακάνῃς αὐτὰ πού ἔκανες μὲ τὸ Σάμ, γιατί χάθηκες(*). Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ σὲ ξαναλυπηθῶ! Θὰ σὲ παραδώσω στὰ χεῖρια τῆς Ἀστυνομίας. Κ' ἡ ἡλεκτρικὴ καρέκλα, σὲ περιμένει νὰ καθίσῃς καὶ νὰ... ξεκουρασθῇς γιὰ πάντα! Κατάλαβες;

Ὁ Ποκοπικό ξαναπετιέται:

— Μὴ φοβοῦ, μπαρμπα Τέτοιε! Λέει στὸν Τόμ. Μὴ φοβοῦ οὐδόλως καὶ οὐδαμῶς! Καθότι θὰ πάω κ' ἐλόγου μου μαζί του γιὰ νὰ τὸν προσέχω.

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος ἀριθ. 49.

"Αν κάνη πάλι νά τή σκαπου-
λάρη, κλάφ'τονε! Θά τόν τα-
ράξω στο... σφάξιμο!...

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΕΓΚΛΗΜΑ!

Σέ λίγο ό Γκαούρ και ό Πο-
κοπίκο πλαγιάζουν νά κοιμη-
θούν. Τό ίδιο κάνουν κι ό άρ-
χιγκάνγκστερ και οί δυό βοη-
θοί του.

Περνάνε πολλές ώρες... "Ο
μως ούτε ό μελαψός γίγαντας
ούτε ό νάνος καταφέρνουν νά
κλείσουν μάτι.

Στριφογυρίζουν μέ στεναχώ-
ρια στά κρεβάτια τους, φυσ-
σώντας και ξεφυσσώντας.

Συλλογιώνται και οί δυό
πώς ή άλλη νύκτα θά ναι γι'
αυτούς τραγική!... Θά πρέ-
πει νά κάνουνε ένα τρομερό
έγκλημα. Νά πάρουνε στο λαι-
μό τους εκατοντάδες άθώες
ψυχές.

Σέ μιá στιγμή ό Γκαούρ
ρωτάει ψιθυριστά:

— Ποκοπίκο, κοιμάσαι;

"Ο νάνος του άποκρίνεται τό
ίδιο σιγά:

— "Οχι...

ν ή φοβάιαι, απκρυπτε ίστοις. του λειι ό ποκοπιχο·
"Αν κάνη νά μᾶς τή σκάση, κλαφτονε! Θά τόν ταράξω
στο... σφάξιμο!

Καὶ τὸν ρωτᾷ ἀμέσως:

— Ἐσύ, μήπως.. κοιμᾷσαι;

— Ὅχι, βέβαια.

Ὁ Ποκοπικό μουρμουρίζει:

— Βρὲ τί σύμπτωσι! Κ' οἱ δυὸ δὲν κοιμώμαστε! Ἄς... ξυπνήσουμε τὸ λοιπόν...

Ὁ Γκαούρ τοῦ ἐξηγεῖ τώρα:

— Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ κάνω αὐριο αὐτὸ τὸ φοβερὸ ἔγκλημα!... Χίλιες φορές καλύτερα νὰ με παραδώσῃ ὁ Τὸμ στὴν Ἀστυνομία! Κι ἄς με καταδικάσουνε σὲ θάνατο!...

Ὁ νᾶνος ὅμως ἔχει ἀντίθετη γνώμη:

— Αὐτὰ ποὺ λὲς εἶναι μπαροῦφες καὶ κουραφέξαλα! τοῦ κάνει. Πᾶμε βρὲ θλάκα, νὰ κάνομε δουλειά μας... Ἀφοῦ θὰ πάρουμε κ' ἕνα σωρὸ παράδες!... Κι ἂν σκοτωθοῦνε καὶ καμμιὰ πεντακοσαριά νοματαῖοι, τί μ' αὐτό; Ἐμεῖς φταίμε; Τὸ λάθος εἶναι δικό τους; Ποιὸς τοὺς εἶπε νὰ ταξιδέψουνε μ' αὐτὸ τὸ τραῖνο; Ἄς παίρνανε τὸ... ἄλλο!

.....
Τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ πολὺ πρῶτ', ὁ Τὸμ καὶ οἱ δυὸ γκάνγκτερ βοηθοὶ του, ἀρχίζουν τὶς φοβερὲς προετοιμασίες γιὰ τὴ συμφορὰ ποὺ πρόκειται νὰ γίνη...

Ἐτοιμάζουν καὶ τὸ κασσονάκι μὲ τοὺς δυναμίτες. Καὶ πᾶνω σ' αὐτὸ κάνουν μάθημα στὸν Γκαούρ καὶ τὸν Ποκοπικό: Τοὺς λένε ποῦ θὰ τὸ τοποθετήσουν. Πῶς θὰ θάλουν φωτιά στὸ φυτίλι. Ποῦ θὰ τρέξουν ἀμέσως νὰ κρυφτοῦν...

Τοὺς κάνουν ἀκόμα καὶ προσεκτικούς:

— Ἄν ὅμως τύχῃ καὶ σὰς πιάσουν, λέξι δὲν πρέπει νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ στόμα σας. Ἐμᾶς, οὔτε μᾶς εἶδατε, οὔτε μᾶς ξέρετε... Ἔτσι, ἐμεῖς θὰ μείνουμε λεύτεροι. Γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ σὰς βοηθήσου με στὴ φυλακή. Καὶ σίγουρα θὰ καταφέρουμε νὰ σὰς θγάλουμε...

Ὁ Ποκοπικό τοὺς καθησυχάζει:

— Μὴ φοβοῦ, ἀδερφέ μου! Ἐγώ, σὲ κάτι τέτοια, τυγχάνω... τάφος!

Κατὰ τὸ σούρουπο ὅλα εἶναι ἔτοιμα πιά γιὰ τὴ «Μεγάλη Δουλειά», ὅπως τὴ λένε.

Ὁ Τὸμ καὶ οἱ δυὸ βοηθοὶ του φεύγουν ἀπὸ τὴν ἐρημικὴ βίλλα τους. Πᾶνε νὰ πιονε οὐίσκυ. Νὰ γιορτάσουνε προκαταβολικὰ τὸ ἔγκλημά τους!

— Ἐσεῖς θὰ περιμένετ' ἐδῶ! Λένε στὸ μελαψὸ γίγαντα καὶ στὸ νᾶνο. Λίγο πρὶν τὰ μεσάνυχτα θὰ γυρίσουμε. Καὶ θὰ σὰς πᾶμε μὲ τ' ἀμάξι μας στὸ μεγάλο γεφύρι. Εἴμαστε σύμφωνοι;

Ὁ νᾶνος μουρμουρίζει:

— Ναί, βρ' ἀδερφέ! Κουβέντες θὰ κάνουμε τώρα;

Ο ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ!

Καὶ νά:

Λίγο πρὶν τὰ μεσάνυχτα ὁ ἀρχιγκάνγκτερ μὲ τοὺς δυὸ κακούργους του ξαναγυρίζουν στὴ βίλλα. Στέκουν καὶ δὲν στέκουν στὰ πόδια τους. Εἶναι καὶ οἱ δυὸ: τύφλα στὸ

μεθύσι.

— Έμπρός, πάμε, τούς λέ-
νε ψευδιζοντας.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γκαούρ εἶ-
ναι κίτρινο σὰν τὸ λεμόνι.
Μοιάζει σὰν ζωντανὸς πεθα-
μένος!

Τὸ ἀντίθετο, ὁ Ποκοπίκο :
Αὐτὸς φαίνεται χαρούμενος
καὶ κατενθουσιασμένος!...

"Ἐχει ἀρπάξει κιδλας" στὰ
χέρια του τὴ θαλίτσα πού πε-
ριέχει τὸ κασσονάκι μὲ τοὺς
δυναμίτες. Μαζί μὲ δλα τ' ἄλ-
λα μακάθρια σύνεργα τοῦ θα-
νάτου. Καὶ τρέχοντας μπαίνει
πρῶτος στὸ αὐτοκίνητο πού
περιμένει ἀπ' ἔξω.

— "Ἐλα κι' ἐσύ, θρὲ Μαν-
τραχαλομαντράχαλε! φωνάζει
στὸ Γκαούρ. Τὰ νάζια σου κά-
νεις τώρα;

Ὁ μικροκαμωμένος καὶ ἀ-
δύναμος Τὸμ σπρώχνει θάναυ-
σα τὸν γιγαντόσωμο "Ἐλλη-
να.

— Κουνήσου, θρέ! τοῦ φω-
νάζει ἄγρια. Ἡ ἡλεκτρικὴ κα-
ρέκλα σὲ περιμένει!...

Ὁ Γκαούρ προχωρεῖ σὰν ὑ-
πνωτισμένος.

— Θὰ θρῶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ
τὸ σκάσω! συλλογιέται. "Ἐγ-
κλημα δὲν θὰ κάνω ποτὲ στὴ
ζωή μου!...

Καὶ μπαίνει στὸ ἀμάξι πού
στὸ μεταξὺ ἐτοιμάζεται νὰ
ξεκινήσει.

"Ὅμως, ξαφνικὰ ὁ Ποκοπί-
κο ἀρχίζει νὰ φωνάζει:

— Περικαλῶ, κύριοι συνά-
δελφοι Γκανκστεράδες! Περι-
καλῶ μὴ ξεκινήτε ἀκόμη!

— Γιατί; τὸν ρωτᾷ ὁ κα-
κοποιὸς πού ἔχει καθήσει στὸ

βολάν.

— Καθότι ξέχασα τὴν ἀ-
στραφτερὴ χατζάρα μου!

Καὶ πηδώντας μὲ τὴ θαλί-
τσα ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο,
προσθέτει:

— Περικαλῶ νὰ μὲ περιμέ-
νετε ἐνθάδε. Θὰ ξαναγυρίσω
ἀμέσως!

"Ἐτσι, φθάνει τρέχοντας
στὰ κάγκελα τοῦ κήπου τῆς
βίλλας. Σκαρφαλώνει σβέλ-
τος, μὲ τὴ θαλίτσα πάντα στὸ
χέρι. Πηδάει μέσα... Καὶ ἀπὸ
μιά μικρὴ πορτοῦλα κατεβαί-
νει γρήγορα στὸ ὑπόγειο. Οἱ
γκάνγκστερς τὸ χρησιμοποιοῦν
γιὰ ν' ἀποθηκεύουν τὰ
πυρομαχικά τους...

.....

Δὲν περνᾶνε λίγα δευτερό-
λεπτα καὶ θγαίνοντας ἐπάνω,
ξαναπαρουσιάζεται. Στὴ μέση
του τώρα κρέμεται ἡ θρυλικὴ
σκουριασμένη χατζάρα.

Ξαναπηδάει πάλι τὰ κάγκε-
λα καὶ τρυπώνει στὸ ἀμάξι.
Ἐνῶ ἐκεῖνο, σχεδὸν ἀμέσως,
ξεκινᾷ.

.....

Σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπὸ
τὴ μεγάλη γέφυρα, τὸ αὐτο-
κίνητο σταματᾷ.

Ὁ Ποκοπίκο πηδάει ἔξω
πρῶτος, μὲ τὴν ἀχώριστη θα-
λίτσα του... Ὁ Γκαούρ κατε-
βαίνει κι' αὐτός. Τὸν ἀκολου-
θεῖ σὰν χαμένος...

Ὁ Τὸμ καὶ οἱ δυὸ βοηθοί
του μένουν μέσα στὸ ἀμάξι.
Θὰ τοὺς περιμένουν ἐκεῖ νὰ
ξαναγυρίσουν μὲ τὰ λεπτὰ.
Γιατὶ νὰ διακινδυνέψουν αὐ-

τοί: Κουτοί είναι;

Νά όμως: Ξαφνικά, κά-
που μακριά, μια έκτυφλωτική
λάμψη φωτίζει τόν θεοσκότει-
νον οὐρανὸ τῆς νύκτας. Ἐνῶ
— σχεδὸν ἀμέσως — ἕνας τρο-
μακτικὸς κρότος ἀντηχεῖ:

— Μπούουουμμ!...

Ὁ Ποκοπίκο χωρὶς οὔτε νὰ
κοντοσταθῇ γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ
κεφάλι του, προχωρεῖ μιορ-
μουρίζοντας:

— Βαράτε βιολιτσηδες!...

ΑΝΩΤΕΡΟΣ ΑΠΟ... ΑΛΟΓΟ!

Ὁ Γκαούρ καὶ ὁ νᾶνος ξε-
μακραίνουν ἀρκετὰ ἀπὸ τοὺς
γκάνγκστερς...

Ὁ γιγαντόσωμος ἑλληνας
σταματᾷ ξαφνικά.

— Ἐγὼ φεύγω, λέει στὸν
Ποκοπίκο. Ἀς γίνῃ ὅ,τι γί-
νῃ!... Δὲν θαστάει ἡ καρδιά
μου νὰ κάνω τέτοιο κακό!...
Καλύτερα νὰ μὲ καθήσουν
στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα. Κα-
λύτερα νὰ πεθάνω ἐγώ!...

Ὁ νᾶνος τὸν ρωτᾷ σοβα-
ρά:

— Γλέπεις τὴ βαλίτσα πού
κρατᾷ;

— Ναί!...

— Ἀκουσες καὶ τὴν «ἔκρη-
ξις» πού γίνηκε;

— Ναί!...

— Τὸ λοιπόν: αὐτὸ ἦτανε!...

— Τί;

— Ὅλα ἐν τάξει, Μαντρά-
χαλε! Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέ-
σως... Προχώρησε ὁμως. Μὴ
σταματᾷς. Καθότι ἂν μᾶς πά-
ρουνε μυρουδιά, χαθήκαμε!...

Ὁ Γκαούρ τὸν ἀκολουθεῖ

μηχανικά χωρὶς νὰ ἔχη κατα-
λάβει τίποτα. Ὅμως συλλογι-
έται:

— Ποιὸς ξέρει!... Μπορεῖ
τὸ διαβολεμένο μυαλὸ τοῦ
νάνου νὰ κατέβασε καμμιὰ
καλὴ ιδέα!...

Ἔτσι, σὲ λίγο, φθάνουν στὸ
μεγάλο σιδερένιο γεφύρι. Καὶ
κρύβονται πλάϊ στὶς γραμμές
τοῦ.

Ὁ Ποκοπίκο τὸν καθοδηγεῖ:

— Ὅπου νᾶναι θὰ περάσῃ
τὸ τραῖνο. Τότες ἐγὼ θὰ πη-
δῆξω καὶ θὰ κρεμασθῶ πίσω
ἀπ' τὸ σβέρκο σου... Ἐσύ, τὸ
λοιπόν, θὰ τρέξης, ὅσο μπο-
ρεῖς πρὸ γρήγορις, γιὰ νὰ φτά-
σῃς τὸ τελευταῖο θαγόνι τῆς
«Ἀμαξοσταχίας». Καὶ τσοῦπ,
θὰ πηδῆξῃς ἀπάνω! Μὲ ἀντι-
λήθεσαι;

Καὶ νά:

Δὲν ἔχει προφθάσει νὰ τε-
λειώσῃ τὰ λόγια του ὅταν δυ-
νατὸ σφύριγμα ἀτμομηχανῆς
ἀντηχεῖ!... Καί, σχεδὸν ταυτό-
χρονα, στὸ θάθος τοῦ σκοτει-
νοῦ ὀρίζοντα, φαντάζουν δυὸ
στρογγυλὰ κόκκινα φῶτα.
Σὰν τεράστια μάτια κάποιου
προϊστορικοῦ τέρατος πού
πλησιάζει.

— Τὸ λοιπόν, ὅπως εἶπαμε!
κάνει βιαστικὸς ὁ νᾶνος στὸ
γίγαντα. Καὶ μ' ἕνα σάλτο
πηδάει στὴ ράχι καὶ κρεμιέ-
ται ἀπὸ τὸ λαιμὸ του.

Σὲ λίγες στιγμὲς ἡ ἀτέ-
λειωτὴ ἀμαξοστοιχία περνᾷ
ἀπὸ μπροστὰ τοὺς κἀνοντας
δαιμονισμένον θόρυβο...

Ὁ Γκαούρ ἀρχίζει ἀμέσως
νὰ τρέχῃ, κυνηγώντας τὸ τε-
λευταῖο φορτηγὸ θαγόνι. Λα-

Ο Γκαούρ τρέχει άλαφιασμένος νά φραση τὸ τελευταίον
βαγόνι τῆς μεγάλης άμαξοστοιχίας.
Ὁ Ποκοπίκο πιασμένος ἀπὸ τὸ λαιμό του, τὸν . . . άκο-
λουθεῖ ! .

χανιάζει, ἰδρώνει καὶ δυσκο-
λεύεται πολὺ νὰ τὸ φθάσῃ...

Τέλος όμως τὰ καταφέρ-
νει: Ἀρπάζεται ἀπ' αὐτὸ καὶ
μ' ἓνα ὑπεράνθρωπο πῆδημα
βρίσκεται πάνω.

— Μπράβο, Μαντράχαλε !
τοῦ κάνει μ' ἐνθουσιασμό ὁ
Ποκοπίκο. Ἐσύ, ἀδερφέ μου,
τυγχάνεις ἀνώτερος καὶ ἀπό...
ἄλλο !

Εὐτυχῶς πού κανένας ἀπὸ
τοὺς ἀνθρώπους τῆς άμαξο-
στοιχίας δὲν τοὺς βλέπει.

Τὸ τελευταῖον βαγόνι εἶναι

φορτωμένο ὡς πάνω μὲ μεγά-
λα κοφίνια γεμάτα κόκκινα
λαχταριστὰ μῆλα !

Ὁ φαγᾶς νάνος χύνεται πά-
νω τους. Ἀρχίζει νὰ τὰ δα-
γκώνῃ καὶ νὰ τὰ καταβροχι-
ζῇ !

Ταυτόχρονα — μπουκωμέ-
νος καθὼς εἶναι — δίνει θάρ-
ρος καὶ στὸν Γκαούρ:

— Φάει, βρὲ κουτέ ! Ἐχου-
νε καί... «βιταμίδες» !

Τέλος, κι' ὅταν πιά γίνεται
σάν τούμπανο ἡ φουσκωτὴ
κοιλιά του, σταματᾷ τὸ μά-

σημα. Κι' ετοιμάζεται ν' ανοίξει τη βαλίτσα του.

— Μή! του κάνει ο μελαψός γίγαντας. Πέταξε τη ξέω απ' τὸ θαγόνι. "Αν μᾶς πιάσουν μ' αὐτοὺς τοὺς δυναμίτες, δὲν γλυτώνουμε!...

Ὁ νᾶνος δὲν δίνει καμμία σημασία στὰ λόγια του. Μόνο ἀνοίγει ἀτάραχος τὴν τρομερὴ βαλίτσα!

Τί παράξενο ὅμως! Στὸ ἐσωτερικὸ τῆς δὲν ὑπάρχουν τώρα τὸ κασσονάκι μὲ τοὺς δυναμίτες καὶ τ' ἄλλα σύνεργα. Ἀλλὰ εἶναι γεμάτη μὲ χρυσές λίρες καὶ χαρτονομίσματα μὲ πολλὰ μηδενικά!

— Τ' εἶν' αὐτά; ρωτᾷ χαμένα ὁ Γκαούρ.

— Δὲν γλέπεις; Τό... χαρτζηλίκι μου εἶναι! τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Ποκοπικό.

Καὶ προσθέτει καμαρώνοντας σὰν γύφτικο σκεπάρνι;

— Ἀμὲ τί νόμιζες; Πὼς θάφευγα μ' ἄδεια χέρια ἀπ' τὴ σφηκοφωλιά τῶν γκανγκστεράδων; Χά, χά, χά! Τοὺς ἄρπαξα, ἀδερφέ μου, ὅτι εἴχανε καὶ δὲν εἴχανε!... Τοὺς ἐκλεψα τὰ... κλεμμένα!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὸν κυττάζει μὲ ἀγωνία:

— Κ' οἱ... Κ' οἱ δυναμίτες; Τί γίνηκαν οἱ δυναμίτες;

— Αὐτοὺς δὲν βόσταξ' ἡ καρδιά μου νὰ τοὺς στερήσω! Τοὺς παράτησα στὸ ὑπόγειο τῆς βίλλας τους. Κι' ὅταν τὸ αὐτοκίνητο ἦταν ἑτοιμο νὰ ξεκινήσει, τὴν ἔκανα τὴν παληοδουλειά!... Μπῆκα, δηλαδή, γιὰ νὰ πάρω τάχα τὴν ἀστραφτερὴ χατζάρα μου κι' ἔβαλα

φωτιά στὸ φυτίλι τοῦ κασσονακίου!...

— Ὑστερα;

— Τί ὕστερα; Δὲν εἶδες πρὶν λίγο τὴν... ἐκκωφαντικὴ λάμψη; Δὲν ἄκουσες τὸν... ἐκτυφλωτικὸ κρότο; Ἡ βίλλα τους τινάχτηκε στὸν ἄερα. Σκόνη γίνηκε, ἀδερφέ μου!... Κρίμας ποὺ δὲν ἦτανε μέσα κι' αὐτοὶ οἱ φουκαράδες, νά... σπάσουνε πλάκα!

Ὁ Γκαούρ μένει ἀκίνητος σὰ νὰ τὸν κτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι. Ἐνῶ ὁ νᾶνος συνεχίζει:

— Τώρα ἔχουμε μπόλικο παραδάκι μαζί μας! Στὸν πρῶτο «σταθιμὸ» ποὺ θὰ κάνη τὸ τραῖνο, θά... ἀποβιβαστοῦμε! Ὑστερὲς θ' ἀγοράσουμε μιὰ λιμουζινάρα! Καὶ θὰ τσουλήσουμε κατὰ τὸ λιμάνι.

ΤΑ ΠΙΟ «ΕΝ ΤΑΞΕΙ» ΧΑΡΤΙΑ!

Ἔτσι καὶ γίνεται...

Στὸν πρῶτο «σταθιμὸ» ὁ Γκαούρ καὶ ὁ Ποκοπικό πηδᾶνε ἀπὸ τὸ θαγόνι, λίγο πρὶν σταματήσῃ τὸ τραῖνο.

Ὁ νᾶνος πλησιάζει ἕνα ταξί. Τὸ πιὸ καινούργιο καὶ πολυτελὲς ἀπ' ὅσα περιμένουν ἐκεῖ.

— Εἶσαι λεύτερος, μάρμπα; ρωτᾷ τὸ σωφῆρ του.

— Ὅχι, μουρμουρίζει ἐκεῖνος. Περιμένω κάτι ἐπιβάτες. Πᾶρ' τε ἄλλο ἀμάξι!... Ἐγὼ ἅμα δώσω τὸ λόγο μου δὲν τὸν παίρνω πίσω... Θὰ τοὺς περιμένω...

Ὁ νᾶνος τὸν ξαναρωτᾷ μ'

ένδιαφέρον :

— Είναι δικιά σου ή λιμου-
ζινάρα;

— Ναί... Δική μου είναι.

— Πόσο την αγόρασες;

— Δυόμισυ χιλιάδες δολ-
λάρια!...

Ο Ποκοπικό του κάνει α-
πότομα την πρότασι:

— Νά σου δώσω πέντε χι-
λιάδες δολλάρια, μου την
πουλήεις;

Ταυτόχρονα ανοίγει, μπρο-
στά του τη θαλίτσα με τις λί-
ρες και τὰ χαρτονομίσματα.

Ο σωφέρ την κυττάζει με
γουρλωμένα μάτια. Καί του ά-
ποκρίνεται πρόθυμα:

— Έν τάξει. Χαλάλι σου!
«Κατέβαινε» τὰ ψιλὰ καί πάρ'
το! Τζάμπια στο δίνω!

Ο Ποκοπικό κομπιάζει τώ-
ρα.

— Ναί, του κάνει. Μά τους
έπιβάτες που περιμένεις, τους
έξασες; Ποιός θά τους πε-
ριλάθει τούς φουκαράδες;

— Δέν τούς στέλνεις στό...
διάβολο, καϋμένε!

— Κι' ό λόγος; Ό λόγος
που τούς έδωσες;

— Άς πάη στο διάβολο κι'
αυτός!...

Ο νάνος τόν διατάζει τώ-
ρα :

— Έν τάξει, τó λοιπόν. Κα-
τέβασέ μας στο λιμάνι καί σέ
πλερώνω. Έχεις τó λόγο
μου!...

.....

Όταν φθάνουν εκεί, είναι
πρωί πιά. Η κίνησι του λιμα-
νιού έχει άρχισει.

— Πόσο κάνει τ' άγώϊ σου;

ρωτάει ό Ποκοπικό τόν σω-
φέρ.

Εκείνος τόν κυττάζει χα-
μένα :

— Ποιό άγώϊ μου, άφεντι-
κό;! Δέν είπαμε πώς θ' άγο-
ράσης τ' άμάξι; Άειντε, δώ-
σε μου τὰ ψιλὰ καί... καλορ-
ρίζικο!...

Ο νάνος του δίνει πέντε
δολλάρια:

— Πάρ' τα καί πολλά εί-
ναι.

— Καί οι πέντε χιλιάδες
δολλάρια που είπαμε;

— Δέν τὰ στέλνεις στό...
διάβολο, καϋμένε!

Ο σωφέρ τρέμει άπό τó κα-
κό του:

— Καί ό λόγος; Ό λόγος
που μου έδωσες;

Ο Ποκοπικό τόν πληρώνει
με τó ίδιο νόμισμα:

— Δέν θαρειέσαι! Άς πάη
στο διάβολο κι' αυτός!...

Ο Γκαουρ άρπάζει καί τη θα-
λίτσα, την ανοίγει καί δίνει
στο σωφέρ μιá φούχτα λίρες.

— Πάρτες καί φύγε, του
λέει. Θά ταξιδέψουμε με θα-
πόρι. Τó αυτοκίνητο δέν μάς
χρειάζεται!...

— Κουμάντο στά λεφτά μου
θά κάνης, θρε Μαντράχαλε;
του λέει. Για κάτσε φρόνιμα
νά μη σέ σφάξω καί... κλαίς!

Ο Ποκοπικό ξαναπαίρνει
τέλος την πολύτιμη θαλίτσα
του, καί, μαζί με τόν Γκαούρ,
παρουσιάζεται στον καπετά-
νιο ένός μεγάλου έπιβατικού
πλοίου. Τó καράβι αυτό πρό-
κειται νά φύγη για την Ά-
φρική.

— Έ, μπάρμπα Τέτοιε !

τοῦ κάνει. Γουστάρουμε νὰ πᾶμε στὴν "Αφρική. Κόψε δυὸ εἰσιτήρια «περιποιημένα».

Ὁ πλοίαρχος ρωτᾷ:

— "Ἐχετε χαρτιά;

— "Ἐχουμε, βέβαια! τοῦ ἀποκρίνεται ὁ νᾶνος.

Καὶ ἀνοίγοντας τὴ θαλίτσα του, προσθέτει:

— Χαρτιά νὰ 'δοῦν τὰ μάτια σου, ἀδερφέ μου! Θὰ σοῦ δώσουμε ὅσα θέλεις! "Αμέεε;

Ὁ καπετάνιος καρφώνει λαίμαργα τὸ βλέμμα του σὸ πολῦτιμο περιεχόμενο τῆς θαλίτσας. Ἐνῶ οἱ βολβοὶ τῶν ματιῶν του φουσκώνουν σὰν λουκουμάδες!...

Ὁ Ποκοπικό χαμογελάει πονηρά:

— Ἐν τάξει τὰ «χαρτιά» μας, μάγκα;

Ἐκεῖνος, ἀποκρίνεται μὲ φωνὴ βραχνή, πνιγμένη:

— Ἐν τάξει, παιδιά μου!... Περᾶστε σὸ θαπόρι!...

.....

Πρωτὶ-πρωτὶ τὴν ἄλλη μέρα, τὸ μεγάλο καράβι ξεκινᾷ...

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ νᾶνος ρομαντζάρουν σὸ κατὰστρωμα!...

— Φίνα τὴ βόλεψα πάλι, Μαντράχαλε! τοῦ κάνει, σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Ποκοπικό. "Ὁμως τοῦ λόγου σου ποτὲς δὲν κάνεις τίποτις! "Ὁλ' ἀπὸ λόγου μου τὰ περιμένεις!... Πολὺ φάβας τυγχάνεις, ἀδερφέ μου!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὸν σηκώνει στὰ χέρια του. Τὸν φιλάει μ' εὐγνωμοσύνη καὶ ἀγάπη:

— Δίκηο ἔχεις, Ποκοπικό! τοῦ λέει. Εἶσαι πολὺ πιὸ ἔξυπνος καὶ δραστήριος ἀπὸ μένα!...

— "Ὁχι, παίζουμε! τοῦ κάνει ὁ νᾶνος. Μὴν τηρᾷς τὸ μπῶϊ μου, ποῖμαι μιὰ σπιθαμή!... Ἐγώ, ποῦ μὲ γλέπεις, τυγχάνω... "Αντρακλας δυσθεόρατος!...

.....

"Ἐχουν περάσει τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύκτες ποῦ τὸ μεγάλο ἐπιβατικὸ καράβι ταξιθεύει σὸ ἀπέραντο πέλαγος..

Ὁμως ἀλλοίμον!...

Ξαφνικά, ἕνας ἀφάνταστα δυνατὸς ἄερας σηκώνεται. Μαῦρα σύννεφα μαζεύονται γρήγορα καὶ σκεπάζουν τὸν οὐρανόν.

Φουρτούνια τρομακτικὴ ξεσπάει! Καὶ θουνὰ τὰ κύματα χύνονται, σὰν λυσσασμένα θηρία, νὰ κατασπαράξουν τὸ ἄμοιρο καράβι...

Σιγὰ-σιγὰ ἔχει ἀρχίσει νὰ νυχτώνη πιά!...

Ὁ καπετάνιος καὶ τὸ πλήρωμα κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ σώσουν τὸ τεράστιο σκάφος ἀπὸ τὰ μανιασμένα στοιχεῖα τῆς φύσης!...

Μὰ τίποτα δὲν καταφέρνουν!...

Οἱ ἀμέτρητοι ἐπιβάτες τοῦ πλοίου ἔχουν πάθει μεγάλο πανικό. Κλαῖνε, φωνάζουν, ζητᾷνε βοήθεια. Καὶ μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς παραφρῶνουν καὶ θουτᾷνε στ' ἀφρισμένα νερὰ τῆς μανιασμένης θάλασσας!...

Ὡσπου νά: Ἀργά, κατὰ

τὰ μεσάνυχτα τὸ καράβι κτυπάει μὲ ὀρμὴ στὰ φοβερά μαύρα θράχια ἑνὸς ξερονησιοῦ. Ἀρχίζει νὰ θουλιάζη...

Τρόμος, φρίκη καὶ ἀπόγνωσι ἐπακολουθοῦν!

Οἱ κραυγὲς γίνονται πρὶ σπαρακτικῆς τῶρα!

"Ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, ἀρχίζουν νὰ πηδοῦν ὁμαδικὰ ἀπὸ τὸ κατὰστροφμα. Νὰ πέφτουν σάν τρελλοὶ στὰ μανιασμένα μαυροπράσινα νερά!

Τὸ ἴδιο κάνουν φυσικὰ καὶ ὁ Γκαεὺρ καὶ ὁ Ποκοπίκο!

Ὁ ἄμοιρος νᾶνος, καθὼς πηδάει στὴν κόλασι τῶν ἀφρισμένων κυμάτων, ξεφωνίζει μὲ φρίκη καὶ σπαραγμό:

— "Ε, ρὲ πλάκα ποῦ θὰ σπάσουμε ἀπόψεεεε!

Ο ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Ὁ Ποκοπίκο, μὲ τὶς τεράστιες παλάμες καὶ πατούσες του, κολυμπᾷ σβέλτος σάν βάτραχος. Καὶ γρήγορα καταφέρνει νὰ θγῇ καὶ νὰ πατήσῃ στὰ φοβερά θράχια ποῦ εἶχε τσακιστῇ τὸ τεράστιο

Ὁ Γκαεὺρ τραβάει μὲ βιάσι τὰ κουπιὰ τῆς σαραβαλιασμένης βάρκας. Ἐνῶ ὁ Ποκοπίκο, ὀρθὸς στὴν πλώρη τῆς τραγουδάει ρωμαντικὰ καὶ φάλτσα!

καράβι τους.

“Ετοι, σίγουρος τώρα από εκεί, παρακολουθεί με δέος τὸ τρομακτικό κακὸ τοῦ γίνεται...”

“Εκατοντάδες ἄνθρωποι, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, χαροπαλεύουν στὴν ὑγρὴ κόλασι! Τὰ λυσσασμένα κύματα πότε τοὺς ἀνεβάζουν ψηλά πρὸς τὸν οὐρανὸ! Πότε τοὺς γικρεμίζουν κάτω πρὸς τὸ θυθὸ τῆς θανατερῆς θάλασσας!

Ξεφωνητὰ φρίκης καὶ ἀπόγνωσης κάνουν τὶς στιγμὲς αὐτὲς ἀφάνταστα πιὸ τραγικὲς!

“Ὁ νᾶνος στέκει τώρα ὀρθὸς σ’ ἓνα ψηλὸ θράχο τοῦ ξερονησιοῦ. Κυττάζει με ἀνείπωτη συμπόνια τοὺς δυστυχισμένους ναυαγούς ποὺ πνίγονται. Κι’ ἔτοιμος νὰ ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς, τοὺς φωνάζει :

— Κουράγιο λεβέντες μου! Μὴ φοβοῦ πὼς θὰ πεθάνετε! Καθότι τὸ λέει κ’ ἡ παροιμία: «Ὅποιου τοῦ μέλλει νὰ πινιγῇ, ποτές του δέν... πεθαίνει!».

Καὶ νά: “Ὁ ὑπέροχος “Ἐλληνας Γκαοὺρ ποὺ θρίσκειται κι’ αὐτὸς στ’ ἀφρισμένα κύματα, δέν ζητάει νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτὸ του!...

Δεινὸς κολυμητήρ, καθὼς εἶναι, ἀρπάζει δυὸ-δυὸ τοὺς ναυαγούς. Τοὺς κρατᾷ γερὰ στὴν ἀριστερὴ του μασχάλη. Καὶ με τὸ δεξι χέρι καὶ τὰ πόδια κάνει ὑπεράνθρωπες κινήσεις. Δαμάζει τ’ ἀφρισμένα κύματα. Προχωρεῖ καὶ βγαίνει στὰ φοβερὰ βράχια

τοῦ ξερονησιοῦ. Τοὺς παραδίνει στὸν Ποκοπικό.

— Κᾶνε ὅ,τι μπορεῖς νὰ τοὺς συνεφέρῃς! τοῦ φωνάζει.

“Υστερα ξαναβουτάει γρήγορα στὰ νερά. Σώζει ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ μαύρου Χάρου κι’ ἄλλους... Κι’ ἄλλους...

“Ὅλοι τοὺς εἶναι ἀναίσθητοι. Μισοπνιγμένοι!

“Ὁ νᾶνος τοὺς παραλαβαίνει δυὸ-δυὸ. Μὰ μόλις ξαναβουτάει ὁ Γκαοὺρ, σκύβει πάνω τους με συμπόνια. Καὶ τοὺς κάνει ἓνα γερὸ ψάξιμο! Μαζεύει ρολόγια, λίρες, θραχιόλια, δαχτυλίδια, ἀναπτήρες!...

— Αὐτά, Κυρίες μου καὶ Κύριοι, εἶναι γιὰ τὸν κόπο μου! μουρμουρίζει. Σὰ νὰ θέλῃ νὰ δικηλογηθῇ στοὺς ἀναίσθητους ναυαγούς.

Καὶ προσθέτει ἀμέσως, σὰ νὰ θέλῃ νὰ δικαιολογηθῇ καὶ στὸν ἑαυτὸ του τώρα :

— “Ὡχ, ἀδερφέ! Κοροϊδιστικά δηλαδὴς θὰ δουλεύω;!

“Ἀνάμεσα στοὺς τόσοσους καὶ τόσοσους ἐπιβάτες ποὺ σώζει ὁ Γκαοὺρ εἶναι κι’ ἓνας καλοντυμένος καὶ σεβάσμιος γέροντας...

Μόλις ὁ ὑπέροχος “Ἐλληνας — με κίνδυνο τῆς ζωῆς του — καταφέρει νὰ τὸν θγάλῃ στὸ ξερονησι καὶ νὰ τὸν ἀποθέσῃ σ’ ἓνα θράχο, ἐκεῖνος τοῦ λέει:

— Σ’ εὐχαριστῶ, παιδί μου! Εἶμαι ὁ Χούλχ! “Ὅποια χάρι μοῦ ζητήσῃς, θὰ στὴν κάνω!

“Ὁ Γκαοὺρ, καμμιὰ σημασία δέν δίνει στὰ λόγια τοῦ

σεβάσμιου γέροντα. Καί σίγουρα θά ξεχνοῦσε κι' αὐτό τ' ὄνομα τοῦ Ἀμερικανοῦ, ἂν δὲν ἔμοιαζε τόσο πολὺ μέ τ' ὄνομα τῆς Χούλχας. Τῆς καλῆς γρηᾶς γιάτρισσας τῆς Ζούγκλας.

Ἔτσι, ὁ ὑπεράνθρωπος ἔλληνας καταφέρει νά σώσῃ ὅλους τοὺς ἐπιβάτες πού χαροπαλεύουν ἀκόμα ζωντανολοι...

Ἡ φουρτούνα ὅσο πάει καὶ δυναμώνει!...

Καὶ νά: Ξαφνικά στοῦ θάθος τοῦ ὀρίζοντα παρουσιάζονται τὰ θαμπὰ φῶτα ἑνὸς καραβιοῦ πού φθάνει ὀλοταχῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς τραγωδίας.

Ὁ καπετάνιος τοῦ βουλιαγμένου καραβιοῦ εἶχε προλάβει νά δώσῃ μέ τὸν ἀσύρματο τὸ «Σήμα κινδύνου».

Οἱ ναυαγοί, πού στοῦ μεταξὺ ἔχουν ἀρχίσει νά συνέρχονται πάνω στὰ θράχια τοῦ ξερονησιοῦ, βλέπουν τὸ σωτήριο σκάφος πού πλησιάζει. Καὶ ξεφωνίζουν, οἱ ἄμειροι, κλαίγοντας ἀπὸ χαρὰ!...

Ὁ Γκαουρ κυττάζει μὲ στεναχώρια τὸ καράβι πού ἔρχεται νά τοὺς σώσῃ. Τραβάει ἀμέσως παράμερα τὸ νᾶνο καὶ κάτ' αὐτὸν ὅσο αὐτὸν.

Ἀμέσως, βουτᾶνε κ' οἱ δύο μαζί στὰ μανιασμένα νερά. Ἀρχίζουν νά κολυμπᾶνε...

Ὅμως ὁ νᾶνος βγάξει γρήγορα σπαρακτικά ξεφωνητά:

— Βοήθεια θρέεε! Βουλιάζω καὶ θά πνιγοῦνε τά... ρολογοδαχτυλιδοθράχιολά μου! Κι' ἀλήθεια: Ἐχει γεμίσει

ἕνα ὀλόκληρο σακκὶ ἀπὸ δαυτά. Ἐνα σακκὶ τοῦ βουλιαγμένου καραβιοῦ πού ἔτυχε νά τὸ ξεράσουν τὰ κύματα στοῦ ξερονήσι. Μὲ τὸ θάρος αὐτὸ πασχίζει νά κολυμπήσῃ. Καὶ φυσικά, βουλιάζει σὺν μολὺθι στὴ θάλασσα!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας προφταίνει καὶ τὸν ἀρπάζει. Μὰ τὸ σακκὶ μέ τὰ χρυσαφικά ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μισοπνιγμένου νάνου...

Λίγο πρὶν πέρα μιὰ ἀπὸ τὶς θάρκες τοῦ βουλιαγμένου πλοίου χτυπιέται ἀπὸ τὰ κύματα ἀκυβέρνητη!...

Στὸ μεταξύ ἔχει ἀρχίσει σιγὰ-σιγὰ νά ξημερώνῃ...

Σὲ μισὴ ὥρα τὸ καράβι φθάνει κοντὰ στὸν ξερονήσι. Ρίχνει θάρκες καὶ οἱ ναῦτες τοῦ μαζεύουν ἀπὸ τὰ θράχια τοὺς ναυαγούς.

Ύστερα ξεκινάει πάλι. Θά γυρίσῃ νά τοὺς ἀφήσῃ στοῦ πρὶν κοντινὸ λιμάνι τῆς Ἀμερικῆς.

Ἀνάμεσα στοὺς ναυαγούς, ὅπως εἶδαμε, θρίσκεται καὶ ὁ ἐκεῖνος ὁ σεβάσμιος γέροντας Ἀμερικανός.

Ὁ καπετάνιος, τὸ πλήρωμα καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες καὶ ναυαγοί, τοῦ κάνουν χίλιες δυὸ περιποιήσεις. Τοῦ φέρονται μὲ μεγάλο σεβασμό!

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν δίνει καμμιὰ σημασία στὶς ἐκδηλώσεις τους. Γυρίζει ἀκούραστος ἐδῶ κι' ἐκεῖ στοῦ πλοῖο. Ψάχνει νά βρῇ ἀνάμεσα σ' ἐκείνους πού σώθηκαν καὶ τὸ σωτήρα του: τὸ πανώριον μελαψὸ παλικόρι πού τοῦ χρωστάει τὴ ζωὴ του.

*Όμως τίποτα δὲν καταφέρει. Χαμένοι πᾶν' οἱ κόποι τοῖ. 'Ο «σωτήρας» δὲν θρί σκεταί πουθενά.

'Ο καπετάνιος τοῦ δεύτερου καραβιοῦ, πασχίζει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν βοηθήσῃ στὶς ἐρευνές του:

-- Μήπως ξέρετε τοῦλάχιστον τ' ὄνομά του, μίστερ Χούλχ;

'Ο σεβάσμιος γέροντας μουρμουρίζει:

-- Δυστυχῶς δὲν τὸ ξέρω!.. Μὰ δὲν πειράζει. Τὸν κόσμο θὰ κάνω ἄνω-κάτω καὶ θὰ τὸν βρῶ! Φτάνει νὰ ζῇ μονάχα!..

ΜΕ ΒΑΡΚΑ ΣΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟ!

'Αλήθεια ὅμως: Τί ν' ἀπέγιναν ἄραγε ὁ Γκαούρ καὶ ὁ Ποκοπικό;

"Ας τοὺς παρακολουθήσουμε λοιπὸν ἀπὸ τὸ ξερονήσι...

Εἶναι σκοτάδι ἀκόμα. Στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα φαίνονται τὰ φῶτα τοῦ καραβιοῦ ποὺ ἔρχεται νὰ σώσῃ τοὺς ἄμοιρους ναυαγούς.

'Ο μελαψὸς γίγαντας -- ὅπως εἶδαμε -- κυττάζει ἀνήσυχος καὶ μὲ στεναχώρια τὸ καράβι ποὺ κοντοζυγώνει. Καὶ τραβῶντας παράμερα τὸ νᾶνο τοῦ λέει σιγά:

-- Πρέπει νὰ φύγουμε γρήγορ' ἀπὸ ἐδῶ. Πρὶν φθάσῃ τὸ καράβι.

-- Γιατί; τοῦ κάνει ὁ νᾶνος. "Εχεις «προηγούμενα» μαζί του;

'Ο Γκαούρ συνεχίζει σὰ νὰ μὴ τὸν ἀκούσῃ:

-- Τὸ πλοῖο αὐτὸ θὰ μᾶς πάρῃ μαζί του. Θὰ μᾶς ξαναγυρίσῃ στὴν Ἀμερική. Κι' ἐκεῖ θὰ μᾶς πιάσῃ ἡ Ἀστυνομία. Μὴ ξεχνᾷς πῶς εἵμαστέ κι' οἱ δυὸ δραπέτες ἀπὸ τῆ φυλακῆ!.. "Ετσι, ποτὲ δὲν θὰ μπόρῃσουμε πιά νὰ ξαναγυρίσουμε στὴ Ζούγκλα!...

'Ο Ποκοπικό σοβαρεύει. Καταλαβαίνει κι' αὐτὸς τὸν κίνδυνο. Καὶ μουρμουρίζει:

-- Δίκηο ἔχεις, ἀδερφέ μου! Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως!.. Πᾶμε, τὸ λοιπὸν, στὴ στάσι νὰ πάρουμε τό... ἐλαιοφορεῖο!

Οἱ δυὸ σύντροφοι βρίσκονται αὐτὴ τῇ στιγμῇ πάνω σ' ἕναν ψηλὸ θράχο τοῦ ξερονήσιου. 'Ο Γκαούρ δείχνει κάτω στὰ μανιασμένα νερά μιὰ μισοσπασμένη βάρκα τοῦ βουλιαγμένου καραβιοῦ.

-- "Ας βουτήξουμε στὴ θάλασσα! μουρμουρίζει. "Ισως μ' αὐτὴ τῇ θάρκα μπορέσουμε νὰ ξεφύγουμε...

Ταυτόχρονα σχεδὸν τὸν ἀκολουθεῖ καὶ ὁ νᾶνος, σηκώνοντας τὸ βαρὺ σακκὶ μὲ τὰ κλεμμένα χρυσαφικά.

Τὸ τί ἐπακολούθησε τὸ ξέρουμε: 'Ο μελαψὸς γίγαντας, ἀφοῦ καταφέρνει νὰ σώσῃ τὸν μισοπνιγμένο νᾶνο, τὸν ρίχνει στὴν ἀδέσποτη βάρκα. Καὶ πηδάει κι' αὐτὸς μέσα σ' αὐτή.

Εὐτυχῶς ποὺ τὰ κουπιά της ἐξακολουθοῦν νὰ θρίσκονται μέσα...

'Ο μελαψὸς γίγαντας τ' ἀρπάζει στ' ἀτσαλένια μπράτσα του. Καὶ τὰ τσαβάει μὲ δύναμι καὶ θιάσι...

"Ετσι, ἡ σαραβαλιασμένη βάρκα προχωρεῖ τώρα, χαροπαλεύοντας στ' ἀφρισμένα κύματα.

Ὁ Ποκοπικό πού συνέρχεται γρήγορα, κάθεται στήν πρύμνη τοῦ μικροσκοπικοῦ σκάφους. Κα ἀρπάζοντας στὰ χέρια τὸ τιμόνι, τραγουδάει μὲ φωνὴ γλυκεῖα, κατσαρὴ καὶ προπαντός... φάλτσα:

*« Πᾶμε στὸ "Αγιωστο
μὲ βάρκα τὴν ἐλπίδα!.."
Πᾶμε στὴ Ζούγκλας μας
μοζι, γυαλό—γυαλό!
Νὰ συναγέθουμε
τὴν Ταταμποῦ τὴ γίδα,
καὶ τὴ Χουχού
μὲ τὸ τσουλούφι τὸ τρελλό! »*

Μὰ τὸ ταξίδι τους μ' αὐτὸ τὸ σαραβαλιασμένο καρυδότσουφλο εἶναι ἀφάνταστα δύσκολο κι' ἐπικίνδυνο!

Ὁ ἄμοιρος Γκαοῦρ ἀγωνίζεται ὑπεράνθρωπα μὲ τὴν τρομακτικὴ φουρτὸνα. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, ἡ βάρκα, κινδυνεύει ν' ἀναποδογυριστῇ!

Καὶ πέφτει στ' ἀφρισμένα μαυροπράσινα νερά.

Ὁμως ὁ νᾶνος καθόλου δὲν φαίνεται νὰ λογαριάζει τὸν κίνδυνο.

— Θὰ βουλιάσουμε! "Ἀσε τὰ τραγούδια καὶ κράτα γερά τὸ τιμόνι! τοῦ φωνάζει ὁ γίγαντας.

Ὁ Ποκοπικό τὸν καθησυχάζει :

— Μὴ φοβοῦ, Γκαουράκο μου, κι' ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ!... "Ἀν δῶ πὼς τὰ κύματα μοῦ κάνουν τὸ ζόρικο, θὰ τραβήξω

τὴ χατζάρα μου καὶ θὰ τὰ... σφάξω!

... Περνᾶνε ἔτσι δυὸ ὀλόκληρα 'μερόνυκτα!

Ξημερώνει, βραδυάζει, ξαναξημερώνει, ξαναβραδυάζει.

Οἱ δυὸ σύντροφοι ἐξακολουθοῦν νὰ χαροπαλεύουν στὴ μανιασμένη θάλασσα! Τὰ λαρύγκια τους ἔχουν ξεραθῇ πιά ἀπὸ τὴ δίψα!...

Ὁ Ποκοπικό νοιώθει ἀκόμα καὶ μιὰ ἀβάστακτη πείνα!...

Κάθε τόσο γυρίζει τὸ κεφάλι του δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Μὲ τὰ μεγάλα γουρλωμένα μάτια του ψάχνει τὸν ἀπέραντο φουρτουνιασμένον ὀρίζοντα. Παντοῦ ἀντικρῦζει: μονάχα θάλασσα καὶ οὐρανό!...

Πολλές φορές κάνει αὐτὴ τὴν κίνησι. Ὡσπου ὁ Γκαοῦρ παραξενεύεται καὶ τὸν ρωτᾷ :

— Τί κυττάξεις, Ποκοπικό; Τί ζητᾷς;

Ὁ νᾶνος τὸν πληροφορεῖ σοβαρὸς :

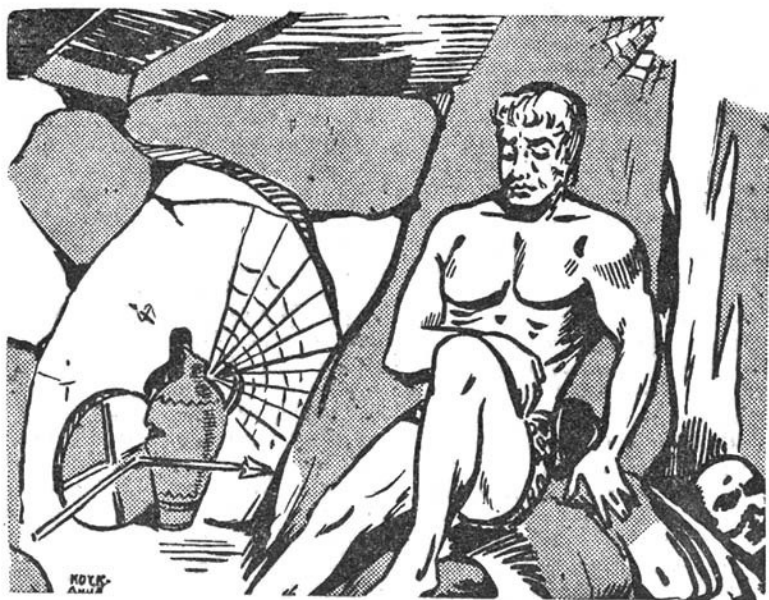
— Ψάχνω γιὰ κανένα... μαγέρικο! Πρέπει νὰ τοιμπήσουμε κάτι...

"Ετσι μὲ τὸν κίνδυνο καὶ μὲ τ' ἀστεῖα, περνᾷ κι' αὐτὴ ἡ νύκτα.

Καὶ νά: Κατὰ τὰ ξημερώματα οἱ δυὸ σύντροφοι δοκιμάζουν μεγάλη κι' ἀναπάντεχη χαρά!

Μπροστά τους καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀντικρῦζουν ἕνα μεγάλο νησί!...

Εἶναι ὁμορφο σὸν ὄνειρο !.. Καταπράσινο ἀπὸ βλάστησι!..

‘Αλλοίμονο! ‘Ο Ταρζάν ἔχει θαφτῆ τώρα ζωντανός. Στέν ὑπόνειο αρχαῖο τοφο τοῦ ἄφησε νά ξαναπέση ἡ βαρεῖα πλάκα. Γιά νά μὴ μπορῇ νά ξανοβγῇ, ἔστω κι’ ἂν τὸ βελήτῃ . .

‘Ο ἀέρας πού φυσάει ἀπὸ ἐκεῖ, φέρνει στὰ ρουθούνια τοὺς τὰ μεθυστικά μῦρα τῶν ἀμέτρητων λουλουδιῶν του.

‘Ο Γκαούρ χαμογελάει εὐχαριστημένος...

– ‘Ο Ποκοπῖκο κυττάζει μὲ θαυμασμό τὸ μεγάλο νησί. Καὶ ξεφωνίζει μὲ ξεραμένο λαρύγκι:

– Νὰ μοῦ ζήσης, νησάρα μου δυσθεόρατη!... Θά μασήσω τὰ ὑπάρχοντά σου μὲ σαράντα μασσέλες!...

Καὶ ἀμέσως, γυρίζοντας

στὸ γιγαντόσωμο σύντροφό του, ρωτᾷ μ’ ἐνδιαφέρον :

– Λές, ἀδερφέ μου, νάχη ἀγριους κονικλαράδες;

– Μπορεῖ, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Γκαούρ.

– Τότε... κλάφτους Χαραλάμπη! Οὔτε γιὰ σπόρο δὲν θ’ ἀφήσω! ‘Αμέεε;!

Στὸ μεταξὺ ἡ σαραβαλιασμένη θάρκα τοὺς ἔχει φθάσει κοντὰ στὸ λουλουδιασμένο νησί. Καὶ μπαίνει στὸ μικρὸ γραφικὸ λιμανάκι του.

Καὶ νά:

Ξαφνικά τὰ μάτια τους ἀν-
τικρύζουν κάτι ἀφάνταστο!...

ΓΙΑΧΑΜΠΑ ΚΑΤΑ ΤΑΡΖΑΝ

Καί τώρα ἄς θάλουμε πάλι
σ' ἐνέργεια τὰ φτερά τῆς φαν-
τασίας μας. "Ἄς πετάξουμε μ'
αὐτὰ στή μακρυὴ κι' ἀγαπη-
μένης μας Ζούγκλα.

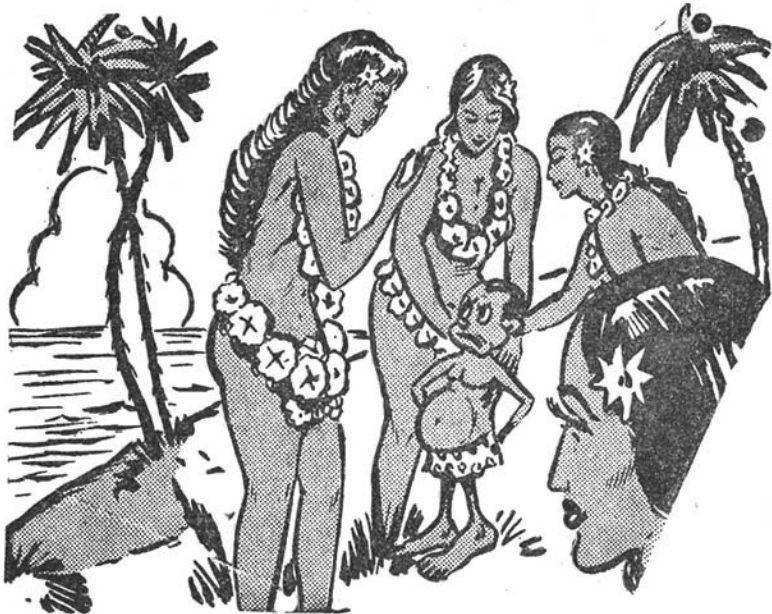
.....
"Ὁ Ταρζάν, ὁ δοξασμένος
"Ἀρχοντας τῆς ἀπέραντης καί

ἄγριας τροπικῆς γῆς, θρίσκε-
ται σὲ κακὰ χάλια!

Φοβερὲς τύψεις νοιώθει γιὰ
τὸ μεγάλο κακὸ ποὺ ἔκανε
στὸν Γκαούρ.

Μέρα καὶ νύκτα τὰ μεγάλα
θαυγάλανα μάτια του εἶναι
βουρκωμένα καὶ θολὰ. Κάθε
τόσο ἀναστενάζει. Κάθε τόσο
παραμιλάει ξύπνιος, σάν τρελ-
λός :

— Καϋμένη «ἀδελφέ» μου !
'Αμέτρητες φορές κινδύνεψες
ἐσὺ τὴν πολὺτιμη ζωὴ σου γιὰ
νὰ σώσης τὴν ἀχρηστὴ δική

Ὁ Πσκοπίκο ξεφωνίζει μ' ἐνθουσιασμό ἀντικρύζοντας
τὶς «Λουλουδένιες Κοπέλλες» :

— Νὰ μοῦ ζήσετε, Κορίτσια ! . . Ἐδῶ, σίγουρα θὰ παν-
τρευτῶ ! Ἄν τὴ γλυτώνω !

μου ζωή!...

»Αμέτρητες φορές ανέχτηκες τις μεγάλες προσβολές που σου έκανα!... Κι' άλλες τόσες φορές συχώρεσες τὰ σφάλματά μου!...

»Κι' όμως εγώ, ο άχαρίστος, σου στείλα παγίδα. Σ' έρριξα στὰ χέρια τών έχθρών σου: Τών κακούργων που σέ πήραν σκλάβο τους στή μακρινή ξενιτειά!...

Ο λευκός γίγαντας νοιώθει βαθύ κι' άβάστακτο πόνο για τὸ κακό που έκανε στὸν Γκαούρ. Καί μέρα με τή μέρα μαραζώνει...

Γιά τίποτα δέν νοιάζεται πιά! Γιά τίποτα δέν έχει όρεξη!... "Όλα μαύρα καί σκοτεινά τὰ βλέπει γύρω του,...

Μά καί κάτι άλλο συμβαίνει αλλοίμονο:

Τώρα που ο χεροδύναμος καί άτρόμητος μελαψός γίγαντας λείπει από τή Ζούγκλα, ο Ταρζάν νοιώθει τὸ θρόνο του νά κλονίζεται. Νά κινδυνεύη!...

Οί περισσότεροι φύλαρχοι έχουν σηκώσει κεφάλι! Δέν τὸν άκούνε. Δέν τὸν λογαριάζουν πιά!...

Καί πρώτος άπ' όλους ο μαύρος ύπεργίγαντας Γιαχάμπα έκμεταλλεύεται τήν κατάστασι: "Ετοιμάζει μιὰ μεγάλη επανάστασι στή Ζούγκλα. Θέλει νά τὸν έξοντώσῃ για νά γίνῃ αὐτὸς ο παντοδύναμος "Αρχοντάς της!...

Ο Ταρζάν τὰ βλέπει όλ' αὐτὰ καί τὰ καταλαβαίνει...

Μά νοιώθει πὼς χωρίς τή βοήθεια τοῦ Γκαούρ δέν θά

μπορέσῃ ν' άντισταθῇ στὸν τρομερό ύπεργίγαντα καί στοὺς άλλους έχθρικούς φυλάρχους.

Ξέρει πὼς, άργά ἢ γρήγορα, θά πέσῃ άπό τὸ θρόνο του! Θά ρεζιλευτῇ! Θά θρῆφρικτὸ καί άτιμωτικὸ θάνατο!...

Ο Γκαούρ, πού, μονάχ' αὐτὸς θά μπορούσε νά τὸν σώσῃ, θρίσκεται, αλλοίμονο, μακριά! "Ισως καί νά μὴν ζῇ πιά!...

Όμως ἡ Τζέιν, ἡ πανώρια συντρόφισσά του, που βλέπει τήν τραγική θέσι του, δέν κάνει τίποτα για νά τὸν βοηθήσῃ. Άντίθετα πασχίζει με κάθε τρόπο νά τὸν σπρώξῃ καί σέ άλλα έγκλήματα:

— Ο Γκαούρ θγήκε άπ' τή μέση! τοῦ λέει. Καιρός εἶναι τώρα νά ξεφορτωθοῦμε καί τοὺς άλλους δυὸ θανάσιμους έχθρούς μας: Τὴν Ταταμπού καί τὸν Μάξ "Αρλαν!...

— Τί θέλεις νά κάνω πάλι; ρωτᾷ ο άμοιρος Ταρζάν.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας έχει τήν άπάντησι έτοιμη στήν άκρη τών χειλιών της:

— Νά σκοτώσῃς καί τή μιὰ καί τὸν άλλον. Πρέπει νά πεθάνουν γρήγορα κ' οἱ δυὸ τους. Μονάχα έτσι θά ἡσυχάσουμε! Μονάχα έτσι θά μπορέσουμε νά ξαναγίνουμε πραγματικοὶ Ἀρχοντες τῆς Ζούγκλας μας!

Ο Ταρζάν δοκιμάζει άφάνταστη φρίκη άκούγοντας τὰ φαρμακερά λόγια τῆς συντρόφισσάς του. "Ετσι τοῦρχεται

νά χυθῇ πάνω της. Ν' ἀγκαλιάσῃ μὲ τὶς δυὸ παλάμες του τὸ λαιμὸ της. Νὰ τὴ σφίξῃ μὲ λύσσα καὶ μανία. Νὰ τὴν πνίξῃ!...

— Ὅμως ἡ ἀηδία ποὺ νοιώθει γιὰ τὴ ζωὴ του, τὸν συγκρατεῖ. Τὸν κάνει νὰ πάρῃ ἄλλῃ ἀπόφασι: Νὰ ξεκαθαρίσῃ, μιὰ γιὰ πάντα, ὅλους τοὺς λογαριασμοὺς μὲ τὸν ἑαυτό του:

— Θὰ σκοτωθῶ, συλλογιέται. Μονάχα ὁ θάνατος θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ σώσῃ ἀπὸ τὰ μαρτύρια καὶ τοὺς ἐξευτελισμοὺς!...

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΝ «ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ»!

Καὶ νά:

Κάποιο πρωῒνὸ, ὁ Ταρζάν, σηκώνεται πρὶ νωρὶς ἀπ' τὰ χορτοφρένια στρωσίδια τῆς σπηλιάς του. Τὰ μάτια του εἶναι θοὰ καὶ πρησμένα ἀπὸ τὴν ξαγρύπνια.

Ἡ Τζέιν, ὁ Μπέϊμπυ καὶ ἡ Χουχού κοιμοῦνται ἀκόμα θαθειά.

Μὲ δάκρυα στὰ μάτια ὁ δυστυχισμένος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, γονατίζει πλάι στὸν ἀγαπημένο μοναχογιό του. Τὸν φιλεῖ ἀνάλαφρα στὸ μέτωπο:

— Καὺμένο παιδί! ψιθυρίζει. Ποτέ πιά, ἀλλοίμονο, δὲν θὰ σὲ ξαναδοῦν τὰ μάτια μου!...

Ἐστερα σκύβει στὸ μέρος ποὺ θρίσκειται πλαγιασμένη ἡ Χουχού. Τὴ φυλάει κι' αὐτὴ, δακρυσμένος, στὸ μέτωπο.

Ὅμως ἡ «μαύρη γόησσα» ἔχει στὸ μεταξὺ ξυπνήσει.

Ἔτσι, μόλις νοιώθει τὰ χεῖλια τοῦ Ἀφέντη τῆς λίγο πρὶ κάτω ἀπὸ τὰ μαλλιά της, ψιθυρίζει μὲ κλειστὰ τὰ «μενεξεδένια» βλέφαρα. Σὰ νὰ παραμιλᾷ, τάχα, στὸν ὕπνο της:

— Καλὲ πεθαμένη εἰμαι καὶ μὲ ἀσπάζεσαι στὸ κούτελο; Καλὲ δὲν γλέπεις τὰ κοραλένια χεῖλάκια μου; Τί τάχω τὰ ρημάδια; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!.

Ὁ Ταρζάν δὲν ἀποκρίνεται. Καὶ χωρὶς νὰ ρίξῃ οὔτε μιὰ ματιά στὴ Τζέιν, βγαίνει σὺν κλέφτης ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Χάνετ' ἔξω...

Ἡ Χουχού πετιέται ἀμέσως ἀπὸ τὰ στρωσίδια της. Καὶ τὸν ἀκολουθεῖ τρέχοντας. Σὲ λίγο τὸν φθάνει.

— Καλὲ Ἀφέντη μου! τοῦ κάνει ἀνήσυχη. Καλὲ ποὺ παγαίνεις ἔτσι πρωῒ - πρωῒ;

— Στὸ κυνήγι, τῆς ἀποκρίνεται ἀφηρημένος ἐκεῖνος.

— Καλὲ χά, χά, χά! γελάει ἡ μελιστάλακτη πυγμαία. Καλὲ ἀφοῦ παγαίνεις στὸ κυνήγι, ποῦ εἶναι τὸ τόξο καὶ οἱ σαῖτες σου; Μὲ ξανασυγχωρεῖτε κιόλας.

Ὁ Ταρζάν τὴ διώχνει.

— Φύγε, Χουχού!... Ξαναγύρισε στὴ σπηλιά!

Ἡ πυγμαία μὲ τὸ κωμικὸ τσουλούφι κάνει πὼς φοβάται:

— Καλὰ ντέ! Τί φωνάζεις ἔτσι; Ἀφοῦ τὸ θέλεις, φεύγω...

Κα γυρίζοντάς του τὴ ράχι προχωρεῖ γιὰ τὴ σπηλιά τους.

Ὁ λευκὸς γίγαντας ἦσου-

χάζει. Συνεχίζει το δρόμο του.

“Ομως ή πονηρή Χουχού δέν φθάνει στην σπηλιά. Μόλις ξεμακραίνει λίγο, κρύβεται με τρόπο πίσω από το χοντρό κορμό κάποιου αιώνόβιου δέντρου.

“Υστερα, φροντίζοντας να μη γίνη αντίληπτη, παίρνει τον Ταρζάν το κατόπι. Και τον παρακολουθεί άθέατη μουρμουρίζοντας:

— Καλέ μου φαίνεται πώς ό Μεγαλειότατος παγαίνει να τινάξη τά... πέταλά του!... Πρέπει να κάνω τ' αδύνατα - δυνατά να τον σώσω!

Και προσθέτει συλλογισμένη:

— “Αν ζήση ό φουκαράς, που ξέρεις: Μπορεί να μέ... ξαναφύλῃση!

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΝΑΟΥ

“Ο δυστυχισμένος “Αρχοντας της Ζούγκλας έχει καταστρώσει καλά τό μακάβριο σχέδιο της αυτοκτονίας του. “Έτσι, αποφασισμένος να τελειώση μιὰ για πάντα με τη μαρτυρική ζωή του, τραβάει για τά έρείπια κάποιου πανάρχαιου ναού τών ίθαγενών.

Ξέρει πώς ανάμεσα στα έρείπια αυτά, θρίσκειται μιὰ μικρή κρυφή καταπακτή. “Ένας παληός τάφος δηλαδή, σκεπασμένος με μιὰ μεγάλη και πολύ θαρεια πλάκα.

Τέλος, φθάνει κάποιτ' εκεί. Και με άφάνταστη δυσκολία καταφέρνει να άνασηκώση την

άσηκωτη αυτή πλατειά πέτρα. Ταυτόχρονα πηδάει σβέλτος μέσα στον τάφο παρατώντας λεύτερη τη θαρεια άνασηκωμένη πλάκα. Κι' αυτή, πέφτοντας με βαρύ γδοῦπο από πάνω του, ξανακλείνει τό άνοιγμα!...

“Αλλοίμονο τώρα!... “Ο ύπέροχος Ταρζάν έχει θαφτή, με τη θέλησί του, ζωντανός!. Μέσα σ' αυτόν τον ύγρο και σκοτεινό τάφο θ' άφήση, σε λίγο τη στερνή πνοή του!

“Η άπέραντη και άγρια Ζούγκλα θά χάση τον άξιο “Αρχοντά της. Θά μείνη άκυβέρνητη!...

“Η Χουχού, κρυμμένη κάπου εκεί κοντά, παρακολουθεί τον Ταρζάν. Και βλέπει όλα όσα γίνονται:

— Θεούλη μου! κάνει με γουρλωμένα από φρίκη μάτια. Καλέ ό “Αφέντης μου θάφτηκε ζωντανός. Κι' άν πεθάνη, θά μείνη... άθαφτος!

Και χωρίς να χάση καιρό, τό θάζει άμέσως στα πόδια. Τρέχει σαν τρελλή να φθάση, όσο μπορεί πιο γρήγορα, στην καλύβα του Μάξ “Αρλαν.

Καθώς προχωρεί μουρμουρίζει:

— Θά πάω να τον περικαλέσω να 'ρθή να τον σώση!... “Έτσι, με την ευκαιρία αυτή, θά δώ και τό Μαξαράκι μου! Καλέ «μπουκιά και συχώριο» είναι που κακό χρόνο νάχη, τό χρυσό μου!... Με συγχωρείτε κιόλας!

.....
“Η κοντόχοντρη πυγμαία

Οἱ Ἀστυνομικοὶ σπρώχνουν βάνευσά τὸν Γκαεὺρ καὶ τὸν Ποκεπίκο :

— Ἐμπρὸς ἀλῆτες ! . . Ἐμπρὸς στὴ φυλακὴ ! .

φθάνει τέλος λαχανιασμένη στὴν ξυλένια καλύβα τοῦ πανώριου καὶ ἀτρόμητου Ἀμερικανοῦ τυχοδιώκτη.

— Μαξαρλανούλι μου, τοῦ κάνει. Καλέ: τὸ καὶ τὸ συνέθηκε. Ὁ Ἀφέντης μου πιάστηκε στὴ φάκα σὰν ποντικάκι! Πᾶμε νὰ τὸν θγάλης καὶ ὁ Θεὸς νὰ συχωρέσῃ τ' ἀποθαιμένα σου! . . .

Ὁ γετναῖος καὶ περήφανος Μάξ Ἀρλαν εἶναι πάντα πρόθυμος νὰ βοηθήσῃ — ἔστω καὶ μέ κίνδυνο τῆς ζωῆς του — αὐτοὺς πού κινδυνεύουν!

— Πᾶμε, ἀποκρίνεται στὴ Χουχού. Πᾶμε γρήγορα! . . .

Ἐκείνη ὁμως δὲν φαίνεται νὰ θιάζεται:

— Καλέ στάσου νὰ ξελαχανιάσω! τοῦ λέει.

Καὶ κυττάζοντάς τον μὲ γλυκὸ παράπονο, προσθέτει:

— Μωρὲ μπράβο εὐγένεια! Μμμ! . . . Καλέ μιὰ χαριτωμένη κοπελλίτσα ἦρθε στὴν καλύβα σου! . . . Κι' οὐτ' ἕνα γλυκὸ τοῦ κουταλιοῦ δὲν λὲς νὰ τῆς προσφέρῃς. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας, δηλαδὴς!

Ὁ Μάξ Ἀρλαν ὁμως δὲν

έχει καιρό για χάσιμο.

Αρπάζει θάναυσα τη Χουχού από το κωμικό τσουλούφι του κεφαλιού της. Την άναστικώνει στον αέρα κι αρχίζει να τρέχει.

Η μαύρη πυγμαία κρεμασμένη έτοι, άναστενάζει μελιστάλακτα:

— Καλέ άχ, τί τραβάμε κ' έμείς οί άμορφες! Καλέ ποιός ξέρει ποϋ θά με παγαίνη τώρα για να μέ... φιλήση!

Τέλος, φθάνουν στα χαλάσματα του άρχαίου Ναού.

Ο Άμερικανός τυχодиώκτης παρατάει κάτω τη Χουχού. Αυτή του δείχνει:

— Νά, καλέ: Κάτωθεν άπ' αυτή την πλάξ θρίσκεται ο λεγάμενος. Σήκωσέ τη να τον ξεθάψεις!...

Ο Μάξ "Αρλαν έχει τρομακτική δύναμη!... Αρπάζει άμέσως τη βαρειά πέτρα με τά δυό του χέρια. Την άναστικώνει και την πετάει πέρα!...

Τί παράξενο όμως!... Η καταπακτή είναι άδεια. Ο Ταρζάν, άλλοίμονο, δέν θρίσκεται μέσα σ' αυτή!...

Ο Άμερικανός τυχодиώκτης γίνεται έξω φρενών. Και μουγγρίζει στη Χουχού άφρίζοντας από τό κακό του:

— Με κοροΐδεψες μαύρη γουρούνα!... "Ε, να λοιπόν για να μάθεις!...

Και δίνοντάς της μιá τρομακτική κλωτσιά στα πσιινά, ξεκινάει άμέσως για να ξαναγυρίση στην καλύβα του.

Η άμοιρη «γόησσα» κουτρουβαλάει σαν μαύρη μπάλλα κάμποσα μέτρα μακριά.

"Ωσου κάποτε σταματάει και άναστικώνεται. "Ετσι, τρίβοντας τά πονεμένα της όπισθια, φωνάζει στον πανώριο Άμερικανό:

— Ά, να χαθής, γλύκα μου! Μě συγχωρείτε κιδλας!

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΦΥΛΑΡΧΟΥ ΜΑΡΜ

Σέ μιá από τις πιό άπόμερες και άγριες περιοχές της Ζούγκλας ζή κάποιος παράξενος φύλαρχος: Είναι ένα με λαψό, πανώριο, ψηλό και χεροδύναμο παλικάρι. Μě διαφορετικά μαυροπράσινα μάτια. Μě μακριά κατάμαυρα μαλλιά!

Οί Ιθαγενείς λένε γι' αυτόν πώς κανένας άνθρωπος δέν μπόρεσε να τον νικήση ποτέ στο σπαθί και στο κοντάρι! Μά και πώς ούτε θά θρεθή, ποτέ, παλικάρι άξιο να σταθή και να μετρηθή μ' αυτόν!

Ο πανώριος Μάρμ — έτσι λένε τον άνίκητο φύλαρχο — έχει, σιγά - σιγά, καταντήση ο φόβος και ο τρόμος της περιοχής.

Κανένας, ούτε Ιθαγενής, μά ούτε και άγριο θηριό άκόμα, τολμάει να τά θάλη μαζί του!

Τό παράξενο όμως είναι πώς ο παράξενος και γοητευτικός αυτός άνδρας, έχει μιá περίεργη και άνεξήγητη Ιδιοτροπία: Στο μεγάλο και πλούσιο χορταρένιο παλάτι του δέν πάτησε ποτέ τό πόδι της γυναίκα!

Καμμιá συντροφισσα δέν έχει. Και ή γλυκειά... αιτα της αγάπης ποτέ δέν μπόρεσε να θρή τό στόχο της άτρωτης

καρδιάς του!...

Πολλές φορές ο γενναίος και άτρόμητος Μάρμ είχε καλέσει στο πρωτόγονο παλάτι του τον Ταρζάν...

"Όμως ο "Αρχοντας της Ζούγκλας ποτέ δεν καταδέχτηκε να πάη...

"Ετσι, ο πανώριος φύλαρχος — παράξενος πάντα σέ δ'λα του — έδειχνε τη συμπάθειά του στον "Αρχοντα της Ζούγκλας στέλνοντάς του με μαύρους ιθαγενείς τὰ πιό δ'μορφα καί μυρωμένα άγριο-λούλουδα της τροπικής γής!..

"Ολόκληρα μπουκέττα καί στεφάνια πολλές φορές, από τὰ λουλούδια αυτά έφθαναν στη σπηλιά του Ταρζάν. Καί ή ζήλεια της κακής Τζέιν άναθε καί φούντωνε:

— Ποιά δμορφονειά σου στέλνει αυτά τὰ βρωμολούλουδα; τόν ρωτούσε.

— Ποιάς... δμορφονειός να λές! της άποκρινόταν γελώντας καλόκαρδα ο σύντροφός της.

Καί της εξηγοῦσε πώς τὰ μπουκέττα κα τὰ στεφάνια του τὰ έστελνε ο Μάρμ. "Ο παράξενος φύλαρχος πού από καιρό του έδειχνε μιá περιέργη καί ανεξήγητη φιλία καί συμπάθεια!...

.....
Καί νά τώρα τί είχε συμβή:

Τυχαιά ο Μάρμ περνούσε μονάχος από τὰ έρείπια του πανάρχαιου Ναού πού είδαμε καί ξέρουμε...

*Ήταν άκριβώς ή στιγμή πού έφθασε — όπως θυμόσα-

στε — καί ο δυστυχισμένος Ταρζάν.

"Ο πανώριος φύλαρχος βλέπει τόν "Αρχοντα της Ζούγκλας νά ψάχνη άνάμεσα στὰ χαλάσματα καί παραξενεύεται. Κρύβεται κάπου καί παρακολουθεί.

"Ετσι, γίνεται μάρτυρας της άλλόκοτης καί τραγικής αύτοκτονίας του άμοιρου λευκού γίγαντα!...

"Η Χουχού πού παρακολουθούσε κρυμμένη κι' αύτή — δέν τόν αντίλαμβάνεται καί φεύγει άμέσως, τρέχοντας νά είδοποίηση τόν Μάξ "Αρλαν.

"Ο πανώριος φύλαρχος θγαίνει τώρα από την κρυψώνα του. Προχωρεί σάν χαμένος. Φθάνει πάνω από τόν τάφο πού ο Ταρζάν θάφτηκε, με τη θέλησί του, ζωντανός!

"Ετσι, καί με μεγάλη δυσκολία, καταφέρνει νά σηκώσει τη βαρεία πλάκα πού τόν σκεπάζει...

"Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας πού είναι άκόμα ζωντανός, πετιέται άμέσως έξω. Κυττάζει άγρια τόν Μάρμ. Καί τρίζει με λύσσα τὰ δόντια του:

— Σκύλε! ούρλιάζει. Ποιός είς' έσύ πού θέλεις νά μ' έμποδίσης νά βρω τὸ λυτρωτή θάνατο; Γιατί σήκωσες τήν πλάκα του τάφου μου;

Τὰ μαυροπράσινα μάτια του πανώριου φύλαρχου βουρκώνουν:

— Δέν πρέπει νά πεθάνης Ταρζάν! τού ψιθυρίζει.

Καί προσθέτει, πασχίζοντας νά συγκρατήσει ένα λυγμό:

-- "Οχι! δὲν θέλω νὰ πεθά-
νης!

Ομως ὁ "Αρχοντας τῆς
Ζούγκλας ἔχει μαρινάσει. Καί
μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι τρα-
βάει ἀπὸ τῆ ζώνῃ τὸ μαχαίρι
του. Χύνεται νὰ τὸν κατασπα-
ράξει.

Ὁ παράξενος Μάρμ κάνει
δυὸ θήματα πρὸς τὰ πίσω.
Καὶ προσπαθεῖ ν' ἀμυνθῇ μὲ
τὸ χρυσοῦ κοντάρι του...

Εἶναι φανερό πὼς δὲν θέλει
νὰ κτυπήσῃ τὸν Ταρζάν. Δὲν
θέλει νὰ τοῦ κάνῃ κακὸ!...

Μὰ ὁ λευκὸς γίγαντας θρί-
σκεται σ' ἐξαλλή καταστάσει.
Καὶ μ' ἓνα ὑπεράνθρωπο πῆ-
δημα πέφτει πάνω στὸν σω-
τήρα του. Τὸν ἀνατρέπει...

Οἱ δυὸ ἀτρόμητοι ἄντρες
ἀγκαλιάζονται τώρα κάτω.
Καὶ μιὰ τρομακτικὴ μονομα-
χία ἀρχίζει.

Ομως καὶ πάλι ὁ πανώριος
φύλαρχος δὲν θέλει νὰ κτυπή-
σῃ τὸν ἀντίπαλό του: τὸν λευ-
κὸ γίγαντα ποὺ ζητάει νὰ τὸν
κατασπαράξῃ!

"Ετσι, σὲ μιὰ στιγμή, ἀλ-
λοῖμονο, ὁ μαρινασμένος Ταρ-
ζάν θρίσκει τὴν εὐκαιρία: κτυ-
πάει μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι του
στὰ στήθεια τοῦ Μάρμ!

Ὁ νεαρὸς φύλαρχος σωριάζ-
εται κάτω μουγγρίζοντας ἀ-
πὸ φρικτοὺς πόνους!

Ὁ "Αρχοντας τῆς Γούγκλας
μετανοιώνει ἀμέσως γιὰ τὸ κα-
κὸ ποὺ ἔκανε τυφλωμένος ἀπ'
τὸ θυμὸ του...

Πετάει μὲ φρίκη τὸ ματωμέ-
νο μαχαίρι του. Καὶ σκύβει
μὲ συμπόνια πάνω στὸν τραυ-
ματισμένο ἀντίπαλο. "Ετσι,

καὶ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δῇ τὴν
πληγὴν του, σκίζει μὲ θιάσι τὸ
λευκὸ μεταξωτὸ πουκάμισο
ποὺ φοράει. Τὸ ἀνοίγει στὰ
στήθια του...

Ομως ἀλλοῖμονο!... Μὲ
τὴν πρώτη ματιά ποὺ ρίχνει
στὸ σημεῖο αὐτό, τὰ μάτια
του ἀνοίγουν διάπλατα. Τὸ
πρόσωπό του χλωμιάζει!...

Ἀμέσως καὶ μὲ τὸ ἴδιο σχι-
σμένο πουκάμισο, ξανασκεπά-
ζει τὰ γυμνά ματωμένα στή-
θια τοῦ πανώριου φύλαρχου.
Καὶ ψιθυρίζει χαμένα:

— Ὡστε... Δέν... δὲν εἴ-
σαι λοιπόν;...

Ὁ Μάρμ τοῦ ἀποκρίνεται
μὲ φωνὴ ξεψυχισμένη:

— Εἶσαι ὁ πρῶτος ἄνθρω-
πος στὸν Κόσμο ποὺ μαθαίνει
τὸ μεγάλο μυστικὸ μου! Ναι,
Ταρζάν: Εἶμαι γυναίκα!...

Ὁ λευκὸς γίγαντας ρωτάει
χαμένα:

— Καὶ γιατί; Γιατί δὲν μ'
ἄφησες νὰ πεθάνω; Γιατί θέ-
λησες νὰ μὲ σώσης;

Ἡ πανέμορφη μελαψὴ κο-
πέλλα ψιθυρίζει:

— Γιατὶ... Γιατὶ σ' ἀγαπῶ!
Σ' ἀγαπῶ, Ταρζάν!... Καὶ
κλείνοντας ἀργὰ τὰ πονεμένα
μάτια της, γέρνει λιπόθυμη!

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
κάνει σὰν τρελλὸς τώρα ἀπὸ
ἀγωνία: Τὴν ἀρπάζει ἀμέσως
στὴν ἀγκαλιά του καὶ πετιέται
ὀρθὸς. Ξεκινάει τρέχοντας, ὅ-
σο πιὸ γρήγορα μπορεῖ. Βιά-
ζεται νὰ φθάσῃ στὴν περιοχὴ
ποὺ θρίσκεται τὸ παλάτι της.

.....
Σάν, τέλος, φθάνει ἐκεῖ κον
τά, σταματάει. Καὶ ἀποθέτει

τὴν ἀναίσθητη κόρη πάνω στὸ παχὺ πράσινο γρασιδί.

Ύστερα, φωνάζει μὲ ὄλη τὴ δύναμι τοῦ στήθους του:

— "Εεεε!... Ὁ φύλαρχος Μάρμ εἶναι βαρειά χτυπημένοσοος!... Ἐλάτε νὰ τὸν πάρετεεεε!...

Ταυτόχρονα τὸ θάζει στὰ πόδια τρέχοντας. Θέλει νὰ ξεμακρύνῃ πρὶν προλάβουν νὰ φθάσουν καὶ τὸν δοῦν οἱ ἄνθρωποι τοῦ παλατιοῦ.

"Ετσι, γυρίζει κάποτε στὴ σπηλιά του. Καθόλου δὲν θυμάται πῶς, πρὶν λίγο, ἀποζητοῦσε μὲ λαχτάρα τὸ λυτρωτὴ θάνατο!...

Ἡ πανέμορφη μελαψὴ Μάρμ, μὲ τὰ μαυροπράσινα μάτια καὶ τὰ ἐβένινα μαλλιά, τὸν ἔχει κάνει νὰ ξαναγαπήσῃ τὴ ζωὴ!

Ὁ Ταρζάν θέλει πιά νὰ ζηση!...

ΣΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΕΝΙΟ ΝΗΣΙ

Καὶ τώρα, ἄς πετάξουμε πάλι πάνω ἀπὸ πέλαγα καὶ ὠκεανούς... Ἀς ξαναγυρίσουμε κοντὰ στὸν Γκαούρ καὶ τὸν Ποκοπικό!

"Ὅπως θυμόσαστε, τοὺς εἴχαμε ἀφήσει τὴ στιγμή ποὺ μὲ τὴ σαραβαλιασμένη θάρκα τοὺς ἔμπαιναν στὸ γραφικὸ λιμανάκι ἐνὸς καταπράσινου καὶ λουλουδιασμένου νησιοῦ!...

"Ὅμως ξαφνικά κάτι ἀφάνταστο ἀντικρύζουν μπροστὰ τους. Καὶ τὰ μάτια τοὺς ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ τὴν κατάπληξι:

Ἀμέτρητες πανώριες κοπέλλες ἔχουν κατέβει στὴν παραλία. Καὶ προσμένουν χαρούμενες κ' εὐτυχισμένες νὰ τοὺς ὑποδεχτοῦν!

Φορέματα δὲν φοροῦν. Μὰ οὔτε καὶ εἶναι γυμνές. Γιατὶ τὰ ἀγαλματένια κορμιά τοὺς εἶναι σκεπασμένα μὲ πολυχρῶμα μυρωμένα ξωτικά λουλούδια!

Ὁ Ποκοπικό τις κυττάζει μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό. Καὶ ξεφωνίζει ἐνθουσιασμένος:

— Νὰ μοῦ ζησετε, Λουλουδοκόριτσα! Ἐδῶ ποῦρθα, σίγουρα θὰ παντρευτῶ! Δὲν τὴ γλυτώνω ἀδερφέ μου!...

Καὶ σκαρώνοντας στὸ πὶ καὶ φί, τοὺς σκάει, τραγουδιστὰ καὶ φάλτσα τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι:

**Δελουδοκαρκαῖες μου
καὶ λελουδογαλιάντρες!
Σ' ἐμέ δὲν «πιάνουν χαρτωσιὰ»
ὅλης τῆς γῆς οἱ ἄντρες!**

.....

Οἱ ἀνθοστολισμένες κοπέλλες κάνουν θερμὴ ὑποδοχὴ στοὺς δυὸ ἀναπάντεχους ἐπισκέπτες τοῦ νησιοῦ τους.

Τοὺς φέρνουν σ' ἓνα πανέμορφο καὶ λουλουδένιο παλάτι. Τοὺς θάζουν νὰ καθίσουν πάνω σὲ λουλουδένια μαξιλά-λάρια. Τοὺς κάνουν ἄερα μὲ λουλουδένιες βεντάγιες. Καὶ τοὺς φέρνουν γλυκόχυμα φροῦτα πάνω σὲ λουλουδένιους δίσκους.

Ὁ Ποκοπικό πού νοιώθει κάτι ἐνοχλήσεις στὴ φουσκω-

τῇ κοιλιά του, ρωτάει τὶς κοπέλλες:

— Μὲ τὸ μπαρδόν, Κορίτσια. Πού εἶναι ὁ... λελουδοκαμπινές σας; Θέλω νὰ πάω πρὸς... λελουδονεροῦ μου!..

Στὸ μεταξύ ὁ μελαψὸς γίγαντας — ξελιγωμένος ἀπὸ τὴν πείνα καθὼς εἶναι — καταβροχθίζει μὲ λαχτάρα τὰ φρούτα πού τοῦ ἔχουν σερβίρει...

Ὁ νᾶνος πού τὸν βλέπει κυττάζει μὲ παράπονο τὶς πανέμορφες κοπέλλες:

— Πάλι στὴ «Θιταμίδα» θὰ τὸ ρίξουμε, θρὲ Κορίτσια; Κανένα κοψίδι, μὲ τὸ συμπάθειο, δὲν ὑπάρχει; "Αἶντε τὸ λοιπὸν νὰ λυγδῶσῃ τ' ἄντερά μας!...

.....
Σὲ ὁλόκληρο τὸ λουλουδέσιο αὐτὸ νησί, κανένας ἄντρας δὲν θρίσκει. Εἶναι ὅλοι τοὺς ἄγριοι πειρατές. Καὶ λείπουν μὲ τὶς πιρὸγες τοὺς στὰ γύρω νησιά. Ἐχουν πάει νὰ κουρσέψουν!

"Ετσι, οἱ πανέμορφες αὐτὲς γυναῖκες ἔχουν ξετρελλαθῇ μὲ τὸν Γκαούρ. "Όλες αὐτὸν τριγυρίζουν. "Όλες τοὺς αὐτὸν περιποιοῦνται.

Ὁ Ποκοπικό παρεξηγιέται:

— Στραβομάρα ἔχετε μωρέ; τοὺς φωνάζει. Ἐμένα δὲν μὲ γλέπετε; Κοτζάμ "Αντρακλας δυσθεόρατος εἰμαι!

Μιά ἀπ' ὅλες τὶς κοπέλλες, ἡ πιὸ μικροκαμωμένη, ἔρχεται κουνιστὴ καὶ λυγιστὴ κοντὰ του. Καὶ τοῦ χαμογελάει μὲ γλύκα.

Ὁ νᾶνος ξελιγώνεται:

— Ἀμὰν μαρμελάδες! ξεφωνίζει. Τῶκαψα τὸ Κορίτσι, ὁ ἀθεόφοβος! Τῶκαψα!...

"Ετσι, μέσα σὲ χαρὰ, εὐτυχία καὶ λουλούδια, περνᾶνε τρεῖς ὁλόκληρες μέρες!

Νὰ ὅμως πού, ξαφνικὰ κάποτε στὸν ὀρίζοντα παρουσιάζονται καμμιὰ εἰκοσαριά μεγάλες πιρὸγες...

Οἱ λουλουδέσιες γυναῖκες ἀνησυχοῦν. Παρατᾶνε, μὲ μιὰς ὅλες τοὺς τὸν Γκαούρ. Τρέχουν καὶ κρύβονται στὶς λουλουδέσιες καλύβες τοὺς.

Ὁ Ποκοπικό πασχίζει νὰ κρατήσῃ τὴ δική του. Ἐκείνη ὅμως τοῦ ξεφεύγει φωνάζοντας:

— "Οχι! "Ερχονται οἱ ἄντρες μας! "Αν δὲν φύγετε ἀμέσως, θὰ σᾶς σκοτώσουν!..

Ὁ νᾶνος τὰ χρειάζεται:

— Πᾶμε, λέει στὸν Γκαούρ. Πᾶμε, ἀδερφέ μου, νὰ φύγουμε, καθότι ἂν μείνω θ' ἀναγκαστῶ νὰ τοὺς... σφάξω!

"Ετσι, ξαναπηδᾶνε κ' οἱ δυὸ στὴ σαραβαλιασμένη θάρκα τοὺς. Στρίβουν μὲ τρόπο ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ νησιοῦ. Καὶ οἱ ἄγριοι κουρσάροι, πού στὸ μεταξύ ἔχουν πλησιάζει, δὲν τοὺς βλέπουν.

Σίγουρος τώρα ὁ Ποκοπικό ἀναστενάζει:

— "Ααααα!... Κρίμας τὰ κορίτσια!... "Αν εἶχα ἓνα γερὸ χορτόσχοινο θάδεναι τὸ νησί νὰ τὸ παίρναμε μαζί μας!

Σὲ λίγο οἱ δυὸ θασανισμένοι σύντροφοι ἔχουν ξεμακρύνει ἄρκετά. Διασχίζουν μὲ τὸ καρυδότσουφλό τοὺς τὸν ἀτέλειωτον ὠκεανό!

Μὰ οὔτε ξέρουν ποῦ βρίσκονται, οὔτε ξέρουν ποῦ πηγαίνουν!...

ΤΡΑΓΙΚΗ... ΣΩΤΗΡΙΑ!

Ξαφνικά ἓνα μεγάλο καράβι παρουσιάζεται μπροστά τους.

— "Αν μᾶς σώσουν, χαθήκαμε, μурμουρίζει ἀνήσυχος ὁ Γκαούρ. Θὰ μᾶς ξαναγυρίσουνε στὴν Ἀμερική! Τί νὰ κάνουμε τώρα;

Ἀτάραχος ὁ νᾶνος ρίχνει μιά ματιά γύρω του. Μονάχα

οὐρανὸ καὶ θάλασσα ἀντικρύζει.

— Τί θεs νὰ κάνουμε; τοῦ ἀποκρίνεται. Κόψε στὸ πρῶτο στενὸ νὰ μᾶς χάσουνε!

Ἀλλοίμον' ὅμως; Οἱ ναῦτες τοῦ μεγάλου καραβιοῦ τοὺς ἔχουν ἰδεῖ. Καὶ ὁ καπετάνιος θάζει πλώρη κατὰ πάνω τους.

Σὲ λίγο ὁ Γκαούρ καὶ ὁ Ποκοπίκο βρίσκονται στὸ κατὰστροφμα.

— Εἰσάστε ναυαγοί; τοὺς ρωτάει ὁ πλοίαρχος.

— Ὁχι! Δὲν εἶμαστε ναυαγοί! τοῦ κάνει ὁ νᾶνος.

Ὁ Ποκοπίκο ἔξω ἀπὸ τὸν κρυγὰ πλὴν γίνεται—ξεφρονίζει μ' ἐνθουσιασμό:

— Ἀμὰν πλακάρα ποὺ θὰ σπάσω πάλιν!

— Τότε; Τί ζητάτε μ' αὐτὴ τὴ θάρκα στὸν ὠκεανό;

— Κάνουμε συγκοινωνία : Ἀμερικὴ — Ζούγκλα!

Ὁ καπετάνιος ἀστειεύεται μὲ τὸν Ποκοπικό. Ὁμως τὸ καράβι δὲν ἀστειεύεται καθόλου: Τραβάει ὀλοταχῶς γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη!

.....

Ὅταν, τέλος, φθάνουν ἐκεῖ, ὁ πλοίαρχος τοὺς παραδίνει στὴν Ἀστυνομία τοῦ λιμανιοῦ:

— Τοὺς βρήκα σὲ μιὰ θάρκα στὸν ὠκεανό! Φαίνεται πὼς εἶναι ναυαγοί...

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Νόμου ζητᾶνε νὰ μάθουν ποιοὶ εἶναι. Ὁμως ἐκεῖνοι φοβοῦνται νὰ δώσουν τὰ πραγματικά τους ὀνόματα. Καὶ ὁ νᾶνος ἀναλαμβάνει νὰ κάνῃ τὶς ἀπαραίτητες συστάσεις:

— Ὁ μίστερ Μαντράχαλος ἀπ' ἐδῶ τυγχάνει χορευτῆς σὲ Καμπάρε. Καὶ λέγεται Ζανό!... Ὅσο γιὰ τοῦ λόγου μου τυγχάνω διπλωματοῦχος σφάχτης τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν. Καὶ ἀκούω εἰς τὸ ὄνομα: Ἐλίσσας!

Οἱ ἀστυνομικοὶ δυσπιστοῦν:

— Δὲν ἔχετε κανέναν ἐδῶ στὴν Ἀμερικὴ ποὺ νὰ σᾶς ξέρῃ; ρωτᾶνε.

— Εἶχα κάποτες τὴ Ροζανάρα μου! μурμουρίζει μελαγχολικὰ ὁ Ποκοπικό. Μὰ μοῦ τὴ φάγανε... μπαμπέσικα!...

Οἱ ἀστυνομικοὶ χάνουν τὴν ὑπομονή τους. Τοὺς σπρώχνουν θάνασσα

— Ἐμπρὸς ἀλήτες! Ἐμ-

πρὸς στὸ Κρατητήριο!

Ὁ Γκαούρ κάτι θυμάται ξαφνικά:

— Γνωρίζω κάποιον! μурμουρίζει.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Νόμου τὸν ξανασπρώχνουν:

— Δὲν μᾶς χρειάζεται!... Κανένας ἀλήτης σὰν καὶ σένα θᾶναι κι' αὐτός!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας συνεχίζει:

— Εἶναι ἕνας εὐγενικὸς καὶ σεβάσιμος γέροντας. Τὸν λένε... Τὸν λένε... Τὸν λένε...

Οἱ ἀστυνομικοὶ γελᾶνε:

— Οὔτε τ' ὄνομά του δὲν ξέρεις! Χά, χά, χά!... Πολύ... γνωστός σου θᾶναι!

Ὁ Γκαούρ θυμάται ἐπὶ τέλους:

— Τὸν λένε Χούλχ!...

Κεραυνὸς νάπεφτε στὰ κεφάλια τῶν ἀνθρώπων τοῦ Νόμου, δὲν θὰ τοὺς ἔκανε τόσο ἐντύπωση:

— Ὁ μίστερ Χούλχ;! Σᾶς γνωρίζει λοιπὸν ὁ μίστερ Χούλχ;!

— Ναί! μурμουρίζει ὁ γιγαντόσωμος Ἑλληνος. Σ' ἔνα ναυάγιο, μπόρεσα νὰ τὸν βοηθήσω κάπως...

Οἱ ἀστυνομικοὶ ὑποκλίνονται τώρα μπροστὰ στὸ μελαψὸ γίγαντα:

— Μᾶς συγχωρεῖτε, μίστερ... Ζανό! Σᾶς φερθήκαμε κάπως ἀσχημα!...

Ὁ Ποκοπικό μурμουρίζει:

— Συχωρεμένοι νάσαστε!...

Ἀν' ὅμως τὸ ματαξανακάνετε, λυποῦμαι κάργα! Καθότι θὰ εὔρεθῶ στὴ δυσάρεστη θέσι νὰ σᾶς... σφάξω!..

Ἐκεῖνοι ὑποκλίνονται καὶ μπροστὰ στὸ νᾶνο:

— Σᾶς ζητᾶμε συγγνώμην, μίστερ... Ἐλίζαμπεθ!

Σὲ λίγο, ὅλοι μαζί μπαίνουν σ' ἓνα ταξί.

— Ποῦ νὰ σᾶς πάω; ρωτάει ὁ σωφέρ.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ δηλώνει μὲ στόμφο:

— Στὸν οὐρανοξύστη τοῦ μίστερ Χούλχ!

.....

Ὁ Χούλχ εἶναι ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τῆς Ἀμερικῆς. Τεράστιες ἐπιχειρήσεις ἔχει σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Ἀπέραντες ἐκτάσεις σὲ ὁλόκληρη τὴ γῆ!

Ἀλλὰ ζῇ ὁλομόναχος. Οὔτε γυναῖκα, οὔτε παιδιὰ ἔχει. Τοὺς συγγενεῖς του δὲν θέλει νὰ τοὺς ξέρη. Καὶ φίλους δὲν ἔκανε ποτὲ στὴ ζωὴ του!...

.....

Σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητο σταματάει μπροστὰ σ' ἓναν θεόρατο οὐρανοξύστη τῆς Νέας Ὑόρκης.

— Ἀμὲν σπιταρώνα! κάνει ὁ νᾶνος. Ὅχτῳ χιλιάδες δωμάτια καί... κουζίνα!

Ὅλοι μαζί κατεβαίνουν τώρα. Μπαίνουν στὴ μεγάλη κεν-

τρικὴ εἴσοδο. Προχωροῦν γιὰ τὸ ἀσανσέρ.

Ὁ Ποκοπίκο ψιθυρίζει σιγὰ στὸν Γκαούρ:

— Θές, ἀδερφέ μου, νὰ μὴ μᾶς γνωρίσῃ ὁ Χούλχας; Θὰ μᾶς μουρλάνουνε στὴν καρπαζιά!...

Ο «ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ» ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΑΙ

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή, δυὸ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ ποὺ περνᾶνε τυχαῖα ἀπὸ κοντά τους, ἀναγνωρίζουν τὸ μελαψὸ γίγαντα.

— Ὁ Γκαούρ! φωνάζουν.

Ὁ Γκαούρ!...

Ἔτσι, χύνονται πάνω του. Τὸν συλλαμβάνουν!

Κι' ἐξηγοῦν ἀμέσως στοὺς σιτισδέλφους τοὺς τοῦ λιμανιού:

— Εἶναι ὁ Γκαούρ! Γιὰ νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴ φυλακὴ, σκότωσε πέντε δεσμοφύλακες. Θὰ καταδικαστῇ σὲ θάνατο!...

Καὶ ὅλοι μαζί, περνᾶνε τώρα χειροπέδες καὶ στὸν Γκαούρ καὶ στὸν Ποκοπίκο.

Ὁ νᾶνος διαμαρτύρεται:

— Σᾶς περικαλῶ, κύριοι Πολισιμναῖοι! Προτιμῶ τὸ «ἔξωθεν». Στεναχωριέμαι ἐντὸς τῆς «Ψειροῦς». Μὲ ἀντιλή-

θεσθε;

Οί αστυνομικοί τούς σπρώχνουν γιά νά τούς ξαναβάλουν στο αυτοκίνητο. Βιάζονται νά τούς κλείσουν στο Κρατητήριο.

“Ο Γκαούρ έχει γίνειθεριό ανήμερο! Κι’ έπειδή τά χέρια του είναι δεμένα, παλεύει μονάχα μέ τά πόδια! Κανέννας δέν τολμάει νά τόν ζυγώσει. Οί φοβερές κλωτσιές του θά μπορούσαν νά τόν τινάξουν νεκρό στον άέρα!

“Ετσι, μεγάλο κακό και φασαρία γίνεται στην είσοδο τοῦ σῆρονοξόστη!

Σιγά-σιγά μαζεύνονται κι’ άλλοι πολλοί αστυνομικοί. Καί ὅλοι μαζί, μέ τά γκλόμπς χύνονται πάνω στον άδάμαστον Έλληνα. Τόν χτυπάνε άλύπητα στο κεφάλι. “Ωσπου ὁ άμοιρος Γκαούρ ζαλίζεται. Καί σωριάζεται κάτω ανάσθητος!

“Ο Ποκοπίκο στριγγλίζει πανηγυρικά:

— “Αμάν, πλακάρα πού θά σπάσω πάλι!...

“Ενας άπό τούς αστυνομικούς πού τόν άκούει, τοῦ δίνει μιá μέ τὸ γκλόμπ στην κεφαλα.

“Ο νᾶνος ύποκλίνεται χαμογελώντας :

— Εύχαριστώ! Δέν ήτανε άνάγκη!

Οί άνθρωποι τοῦ Νόμου σηκώνουν τώρα τόν άναίσθητο μελαψό γίγαντα. Κάνουν νά βγοῦν στο δρόμο πού περιμένει τὸ αυτοκίνητο.

Μά δέν προφθαίνου....

Μιά θαρειά κι’ έπιβλητική φωνή τούς καρφώνει στη θέσι πού βρίσκονται.

— Μή!... “Ο νέος αὐτός εἶναι προστατευόμενός μου!

Οί αστυνομικοί κυττάζου χαμένα: Μπροστά τους θρίσκεται ὁ δισεκατομμυριούχος μίστερ Χούλμ! “Ο πιό ισχυρός άνθρωπος τῆς “Αμερικῆς!

“Ετσι, ύποκλίνονται μέ σεβασμό μπροστά του...

Κάποιος μονάχ’ άπ’ ὅλους τολμάει νά μурμουρίση:

— Εἶναι ἕνας κακοῦργος, μίστερ Χούλχ!... Δραπέτης τῶν φυλακῶν!... Δολοφόνος πέντε δεσμοφυλάκων!...

“Ο Χούλχ διατάζει:

— Τὸ ὑπέροχο αὐτὸ παλικάρι νά μεταφερθῇ άμέσως έπάνω στα γραφεῖα μου!.. Νά κληθοῦν γρήγορα οί καλύτεροι γιατροί τῆς Νέας “Υόρκης... “Αναλαμβάνω έγώ προσωπικά κάθε εὐθύγη γι’ αὐτόν!... Σ’ ἕνα ναυάγιο κινδύνεψε τῇ ζωῇ του γιά νά σώση

τῇ δικῇ μου!... Θά γίνη ὁ μοναδικὸς καὶ γενικὸς κληρονόμος μου!...

Ὁ Ποκοπικό, πὺ τὸν ἀκούει, ἐνθουσιάζεται. Καὶ ξεφωνίζει τρελλὸς ἀπὸ χαρά:

— Νὰ μοῦ ζήσης γεροντοντερπεντέρη μου!... Νὰ μοῦ ζήσης μπάρμπα-Λεφτά μου!...

Καὶ τοῦ σκαρώνει — κατὰ

τῇ συνήθειά του — τὸ ἀπαράιτητο πρόχειρο στιχάκι:

*«Εμεῖς γιὰ τὰ «δολλάρια»
κὺρ Χοῦλχο μου ψοφᾶμε!
Νὰ ζήσης, γὰ τὰ χαιρέσαι,
νὰ ζήσης νὰ . . . στὰ φᾶμε!».*

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
Ζγμ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΔΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 50

ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2

Τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη :

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ

ΣΤΙΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ ΚΑΙ
ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ.

Καμμιά καὶ κανέναν

δὲν πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς ν' ἀπολαύσῃ τὴν κα-
ταπληκτικώτερη καὶ συναρπαστικώτερη περιπέτεια
ἀπ' ὅσας ἔχει γράψῃ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Κοὶ ποὺ θὰ ἔχει τὸν τίτλο :

"Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ,,

— 'Ο Γκαούρ «δολοφόνος» τοῦ μίστερ Χούλχ.

— 'Ο Ταρζάν καὶ ἡ Ταταμπού! — 'Ο Γκαούρ
πολυδισεκατομμυριοῦχος! — 'Ο Ἀρχοντὰς τῆς Ζούγ-
κλας πιάνεται στὸ δίχτυ.

Τὸ «ἀλογοκολλιὲ» τῆς Χουχούς. Μὲ τὴ θα-
λαμηγὸ στὴν Ἀφρική! Σημεῖα καὶ τέρατα τῆς Ζούγ-
κλας!

Οἱ δολοφόνοι τιμωροῦνται!

ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ

διαβάζετε τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη τὸ τεῦχος ποὺ θὰ
σᾶς ἀπονεύσῃ ἀλησμόνητο!

"Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΚΑ,,

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
Κυκλοφορούν σέ όλoκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ό **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

**ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τὸ κατάστημά μας,
Βιβλιοπωλεία, Περίπτερα καὶ Πρακτορεία Έφημερίδων.**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΘΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΞΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ-Ι-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694